

Η μικρή αδελφή του Τζέιμι, η Σάμι, είναι το απίθανο, ένα στο εκατομμύριο κορίτσι που βρίσκεται στο επίκεντρο του κόσμου του.

Γιατί όμως η αγάπη του Τζέιμι για το ποδόσφαιρο και όλα τα άλλα που συνήθως τον ενδιέφεραν υποχωρεί σιγά σιγά; Με τον τελικό του σχολικού πρωταθλήματος να απέχει λίγες ημέρες μόνο, μπορεί ο Τζέιμι να βρει τον τρόπο να επιστρέψει στην ομάδα και σε ένα κόσμο μέσα στον οποίο νιώθει ΑΠΙΘΑΝΟΣ;

«Αυτό το βιβλίο, σε αντίθεση με οτιδήποτε άλλο έχω διαβάσει, θίγει επί της ουσίας το θέμα του να είσαι αδελφός κάποιου με σύνδρομο Dravet».

Neil Williamson,

Ειδικός νοσηλεύτης παιδικής επιληψίας.

«Ο Δεινόσαυρο Απίθανος είναι μια υπέροχη, κατανοητή ιστορία που σε καθησυχάζει. Η κόρη μου Κόκο το απόλαυσε διαβάζοντάς το και είπε ότι βοηθάει πολύ να ξέρει ότι και άλλα αδελφια παιδιών με σύνδρομο Dravet έχουν παρόμοια συναισθήματα με εκείνη».

Galia Wilson,

Πρόεδρος και διαχειριστής του Dravet Syndrome UK και μητέρα του Άρλο και της Κόκο.

«Η επιληψία επηρεάζει όλη την οικογένεια. Τα αδέρφια ειδικότερα μπορεί να είναι μια ιδιαίτερα ευάλωτη ομάδα. Είναι πολύ σημαντικό να επικεντρωνόμαστε σε αυτό, ώστε να μην τα παραμελούμε».

Jimmy Fjeldbonde,

Πρόεδρος, Dravet Danmark.

«Το σύνδρομο Dravet είναι μια ασθένεια που επηρεάζει κάθε μέλος της οικογένειας και παλεύουμε μέρα με τη μέρα με ελπίδα. Όλα τα παιδιά μας χρειάζονται υποστήριξη και ευχαριστούμε τη UCB για τη δημοσίευση αυτής της ιστορίας».

José Ángel Aibar,

Πρόεδρος, La Fundación Síndrome de Dravet, Ισπανία.

UCBCares®

Το βιβλίο αυτό ανατέθηκε και χρηματοδοτήθηκε από τη UCB Pharma Ltd. Αν θέλετε ένα αντίγραφο ή μια μεταφρασμένη έκδοση αυτού του βιβλίου, στείλτε email στη διεύθυνση: UCBCares.GR@ucb.com ή καλέστε στον αριθμό 2109974200.

GR-N-OT--2300003

Ημερομηνία προετοιμασίας: Απρίλιος 2023

© UCB Biopharma SRL, 2023. All rights reserved.

Inspired by patients.
Driven by science.

Ο ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟ ΑΠΙΘΑΝΟΣ!

ΑΔΑΜ ΓΟΥΙΛΛΑΪΝ

ADAM GUILLAIN

Ο ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟ
ΑΠΙΘΑΝΟΣ!

Ιδιαιτερότητες κάθε μεγέθους
σαν τους δεινόσαυρους

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ MATT JOHNSTONE

Ο ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟ ΑΠΙΘΑΝΟΣ!

ADAM GUILLAIN

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ MATT JOHNSTONE

Inspired by patients.
Driven by science.

Πρόλογος

Σκοπός αυτού του βιβλίου είναι να αποτελέσει πηγή υποστήριξης και παρηγοριάς για τα αδέρφια των παιδιών που πάσχουν από το σύνδρομο Dravet ή άλλες παιδικές επιληψίες. Η συγγραφή του ανατέθηκε από τη UCB Pharma Ltd, μια εταιρεία που έχει δεσμευτεί να βρίσκει νέες θεραπείες για σπάνιες παιδικές επιληψίες.

Θα θέλαμε το βιβλίο αυτό να διανέμεται σε οικογένειες που υφίστανται τις συνέπειες της επιληψίας, από οργανώσεις υποστήριξης ασθενών και από επαγγελματίες υγείας που ειδικεύονται στη θεραπεία της παιδικής επιληψίας. Δεν επιτρέπεται η πώληση αυτού του βιβλίου.

Για πρόσθετα αντίτυπα ή μεταφρασμένες εκδόσεις του παρόντος βιβλίου, επικοινωνήστε με τη UCB Pharma Ltd στη διεύθυνση: UCBCares.GR@ucb.com ή καλέστε στον αριθμό 2109974200.

Inspired by **patients.**
Driven by **science.**

Δημοσιεύθηκε το 2023 στη Μεγάλη Βρετανία από τη
UCB Pharma Ltd

Κείμενο © 2021 Adam Guillain
Εικονογραφήσεις © 2021 Matt Johnstone

Το ηθικό δικαίωμα των Adam Guillain και Matt Johnstone να αναγνωρίζονται ως ο συγγραφέας και ο εικονογράφος αυτού του έργου έχει επιβεβαιωθεί σύμφωνα με τον νόμο περί πνευματικών δικαιωμάτων, σχεδίων και διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας του 1988

Καλλιτεχνική διεύθυνση και σχεδιασμός από τον Ali Ardington
Επιμέλεια: Claire Sipi

Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Κανένα μέρος της παρούσας δημοσίευσης δεν επιτρέπεται να αναπαραχθεί στο σύνολό της ή σε οποιοδήποτε μέρος της σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια της UCB Pharma Ltd, εκτός εάν επιτρέπεται από τη Βρετανική και Ευρωπαϊκή νομοθεσία περί πνευματικών δικαιωμάτων.

Ως αδελφή ενός αγοριού με σύνδρομο Dravet, ξέρω ότι μπορεί να είναι πολύ δύσκολο να μεγαλώνεις με ένα αδελφάκι που πάσχει από μια σπάνια και πολύπλοκη επιληπτική πάθηση. Παρόλο που είμαι πλέον ενήλικη, θυμάμαι ότι υπήρχαν στιγμές που φοβόμουν και ήμουν αβέβαιη. Μερικές φορές αισθανόμουν μπερδεμένη από τα ανάμικτα και δύσκολα συναισθήματα και πίστευα ότι κανείς δεν καταλάβαινε πώς ήταν για μένα.

Ένιωθα θλίψη και άγχος όταν ο αδελφός μου ήταν στο νοσοκομείο. Παρόλο που είχα καλούς φίλους, δεν τους καλούσα στο σπίτι γιατί δεν ήθελα να εξηγήω την κατάστασή μου ή τα ντροπιαστικά ή τρομακτικά πράγματα που θα μπορούσαν να συμβούν. Μερικές φορές αισθανόμουν θυμωμένη όταν ακυρώνονταν σχέδια ή όταν οι γονείς μου ήταν απασχολημένοι και κουρασμένοι. Καταλάβαινα όμως και το γιατί, πράγμα που με έκανε να νιώθω ένοχη για το θυμό που ένιωθα! Δεν ήθελα να μιλάω στους δικούς μου, γιατί πίστευα ότι είχαν αρκετές έγνοιες. Αλλά το να μην μοιράζομαι τις ανησυχίες μου ούτε αυτό με βοήθησε.

Ξέρω τώρα ότι τα δύσκολα συναισθήματα είναι απολύτως φυσιολογικά, ότι και άλλα αδέρφια έχουν νιώσει –ή νιώθουν– παρόμοια πράγματα, και πως οτιδήποτε κι αν νιώθω, καλό ή κακό, δεν πειράζει να νιώθω έτσι και να το λέω στους γύρω μου. Αλλά πραγματικά εύχομαι να το είχα μάθει αυτό νωρίτερα, όταν ήμουν στην ηλικία σου. Μερικές φορές εξακολουθώ να βιώνω δύσκολα συναισθήματα, αλλά ξέρω ότι είναι απλώς ένα φυσιολογικό κομμάτι της ζωής, πράγμα που βοηθάει.

Ελπίζω αυτό το βιβλίο να σε ενθαρρύνει να μιλήσεις σε κάποιον που εμπιστεύεσαι – χρειάζεται θάρρος για να μιλήσεις και να μοιραστείς τις ανησυχίες σου. Αλλά να έχεις θάρρος, αξίζει τον κόπο και μπορεί να εκπλαγείς από το πόσο μπορεί να σε βοηθήσει.

Παρά τις δυσκολίες που συνεπάγεται το σύνδρομο Dravet, πρέπει να πω ότι ακόμη και αν είχα ένα μαγικό ραβδί δεν θα άλλαζα την κατάσταση μου – η οικογένειά μου είναι καταπληκτική και νιώθω τόσο τυχερή που μοιράζομαι τόσες υπέροχες στιγμές και τόση αγάπη μαζί της. Εύχομαι το ίδιο για εσένα και την οικογένειά σου.

Με τις καλύτερες ευχές και κατανόηση,

Delilah Goodliffe

Περιεχόμενα

Κεφάλαιο 1

ΜΙΑ ΣΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ..... 1

Κεφάλαιο 2

ΑΟΡΑΤΟΣ..... 19

Κεφάλαιο 3

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ..... 53

Κεφάλαιο 4

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΓΕΜΑΤΗ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ 91

Κεφάλαιο 5

Ο ΤΕΛΙΚΟΣ..... 114

Κεφάλαιο 6

ΕΤΣΙ ΕΙΜΑΣΤΕ..... 138

Σάμι

Τζέιμι

Γιαγιά

Κύριος Τίλτον

Μπαμπάς

Μαμά

Μο

Η μαμά του Μο

Κεφάλαιο 1

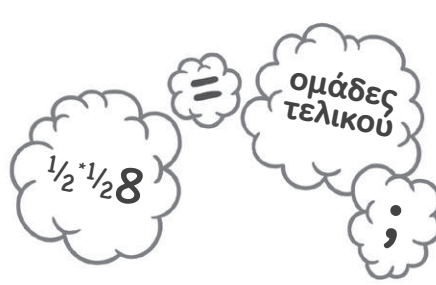
ΜΙΑ ΣΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ

«ΤΖΕΪΜΙ!»

Ακούω το όνομά μου, αλλά είμαι πολύ απασχολημένος για να σηκώσω το βλέμμα. «Τζέιμι, σ' ενδιαφέρει αυτός ο ποδοσφαιρικός αγώνας ή όχι;»

Κάθομαι στην άκρη και σκέφτομαι...

Πρόκειται για τον ημιτελικό του Σχολικού Πρωταθλήματος. Τέσσερις ομάδες θα αγωνιστούν για να περάσουν δύο από αυτές στον τελικό. Οι τέσσερις ομάδες

είναι το ένα δεύτερο των οχτώ ομάδων που έπαιξαν στον προημιτελικό. Επίσης οι δύο ομάδες του τελικού θα είναι το ένα δεύτερο του ενός δευτέρου των οχτώ ομάδων του προημιτελικού

ΤΙ ΜΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ!;

Η ομάδα μου παίζει τον πιο σημαντικό αγώνα της χρονιάς και εγώ κοιτάζω το γρασίδι και σκέφτομαι τα μαθηματικά.

«ΤΖΕΪΜΙ!»

Είναι ο φίλος μου, ο Μο.

$$a = b + c$$

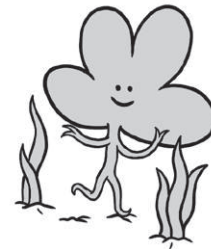
«Κερδιζουμε;» μουρμουρίζω.

Πριν ακόμα απαντήσει, το μυαλό μου αλλάζει από τα κλάσματα στα τετράφυλλα τριφύλλια. Θέλω να πω, πόσες πιθανότητες υπάρχουν να βρω ένα εδώ στο γρασίδι; Μία στις εκατό;

Στις χίλιες;

Στο ...μύριο;

«ΤΖΕΪΜΙ!»

Σηκώνω το κεφάλι μου. Ο Μο φαίνεται λίγο μπερδεμένος. Μάλλον προσπαθεί να σκεφτεί ποιες είναι οι πιθανότητες να βρει ένα τετράφυλλο τριφύλλι.

«Τζέιμι, κερδίζουμε 2-1. Παίζεις από λεπτό σε λεπτό! Είσαι έτοιμος;»

Ο Μο ξεκίνησε το παιχνίδι αλλά τραυματίστηκε.

Εγώ; Είμαι απλώς ένας από τους αναπληρωματικούς. Ξανά! Δεν συνήθιζα να είμαι αναπληρωματικός. Πριν αρχίσουν να χειροτερεύουν οι κρίσεις της Σάμι, συνήθως έπαιζα σε όλο το παιχνίδι. Σε κάθε παιχνίδι. Τότε δεν με ένοιαζε πόσο σπάνιο ήταν κάτι. Με ενδιέφερε το ποδόσφαιρο.

«Έχεις βρει ποτέ ένα τετράφυλλο τριφύλλι;» ρωτάω τον Μο.

«Τι;» λέει ο Μο.

«Εννοώ ότι τα τετράφυλλα τριφύλλια

είναι εξαιρετικά σπάνια, σωστά;» λέω.

«Δεν έχω βρει ποτέ κανένα» λέει ο Μο.

«Αλλά δεν με νοιάζει και τόσο πολύ».

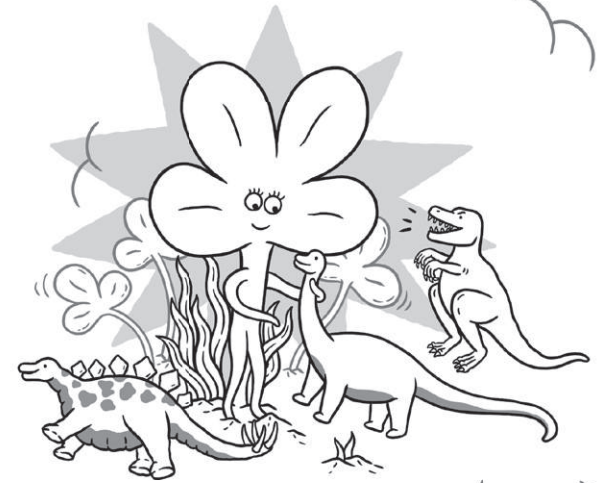
Μου αρέσει ο Μο. Λέει τα πράγματα σωστά. Είναι εύκολο να τον καταλάβεις.

Ποτέ δεν κάνει αυτό που κάνω πάντα εγώ
“δεν λέω τα πράγματα σωστά”

«Ει» λέει ο Μο, «πού είναι οι γονείς σου; Νόμιζα ότι θα έφερναν τη Σάμι. Λατρεύει το ποδόσφαιρο, έτσι δεν είναι;»

Θέλω να πω στον Μο ότι της Σάμι της αρέσει το ποδόσφαιρο, αλλά μόνο όταν παίζει η ίδια. Πράγμα που δεν συμβαίνει πολύ συχνά. Αυτό που λατρεύει η Σάμι, είναι οι δεινόσαυροι. Εννοώ, τους λατρεύει κυριολεκτικά! Θέλω να πω στον Μο

πόσο καταπληκτική είναι η Σάμι στο να αναγνωρίζει διαφορετικά είδη δεινοσαύρων. (Τουλάχιστον όσους φτιάχνουν σε πλαστικά παιχνίδια). **Ότι είναι μία στο εκατομμύριο. Σαν τετράφυλλο τριφύλλι.**

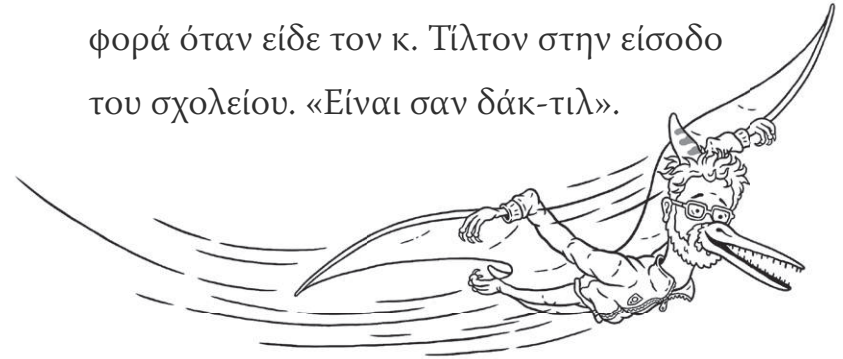
«Ο μπαμπάς λέει ότι θα έρθουν αν μπορούν» απαντώ.

Παραλίγο να προσθέσω «Η Σάμι έχει υψηλό πυρετό τις τελευταίες δύο μέρες», αλλά ευτυχώς, σταματάω εγκαίρως. Ο Μο είναι ο καλύτερός μου φίλος. Θα ανησυχήσει και θα κάνει ερωτήσεις. Είναι πιο εύκολο να σκέφτεσαι τα μαθηματικά και τα τετράφυλλα τριφύλλια.

Εμφανίζεται ο κ. Τίλτον. Ο κ. Τίλτον διδάσκει στην πέμπτη τάξη. Είναι επίσης ο προπονητής μας στο ποδόσφαιρο. Είναι πολύ ψηλός με πολύ μακρύ λαιμό.

«Τζέι-Τζέι, κοίτα!» Η Σάμι γέλασε μια φορά όταν είδε τον κ. Τίλτον στην είσοδο του σχολείου. «Είναι σαν δάκ-τιλ».

Οι γιατροί λένε ότι η ομιλία της Σάμι έχει καθυστερήσει λόγω της “κατάστασης” της.

Προσωπικά, νομίζω ότι τις μισές φορές είναι πολύ πιο μπροστά απ’ όλους μας.

Με το “Είναι σαν δάκ-τιλ” η Σάμι εννοεί: ‘Ο κ. Τίλτον είναι ψηλός σαν πτεροδάκτυλος!’ Η Σάμι μετράει τα περισσότερα πράγματα σε δεινόσαυρους.

Δηλαδή - αυτό κι αν είναι ευφυές!

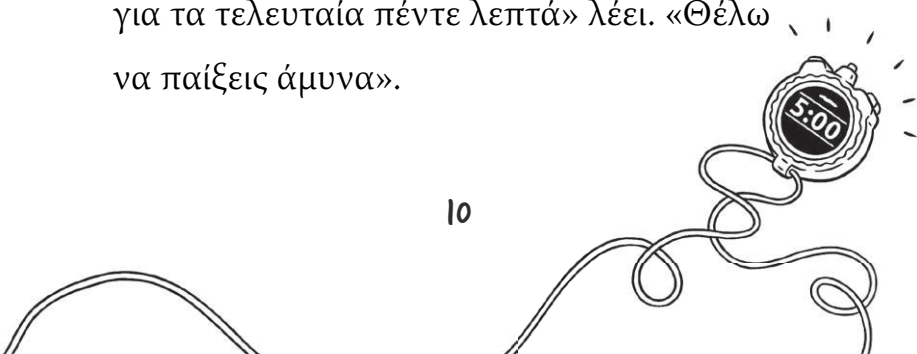
«Τζέιμι, είσαι καλά;»
λέει ο κ. Τίλτον.
Ξαφνικά
αισθάνομαι μικρός.
Πραγματικά μικρός
όμως. Όπως ένας
βελοσιράπτορας.

Ο κ. Τίλτον
φαίνεται λίγο
μπερδεμένος. Ίσως
δεν έχει συνηθίσει το

πρόσωπό μου όταν σκέφτομαι δεινόσαυρους
όπως η Σάμι.

«Τζέιμι, βγάζω την Γκρέισι και βάζω εσένα
για τα τελευταία πέντε λεπτά» λέει. «Θέλω
να παίξεις άμυνα».

10

Άμυνα! Παίζω επιθετικός μέσος.

Τουλάχιστον έπαιξα. Κανείς δεν πέτυχε
περισσότερα γκολ από μένα τότε.

Σηκώνομαι όρθιος με το ζόρι.

«Καλή τύχη» λέει ο κ. Τίλτον.

«Άντε, πήγαινε».

Ο απογευματινός

ήλιος πέφτει στο πρόσωπο μου.

Προτού το καταλάβω, βγαίνω
από τη σκιά μπροστά σε μια λάμψη
εκτυφλωτικού φωτός.

«Είναι ο Τζέιμι!» φωνάζει κάποιος.

Ο κόσμος με κοιτάζει.

«ΕΜΠΡΟΣ ΤΖΕΪΜΙ!» φωνάζει μια
άλλη φωνή.

Θέλω να τρέξω πίσω και να κρυφτώ.

11

Να χαθώ στη σκιά και να σκέφτομαι
τετράφυλλα τριφύλλια.

Πολλοί γονείς και παιδιά φωνάζουν.
Ξέρουν ότι αν ερχόταν η μαμά ή ο μπαμπάς
μου, κάπως έτσι θα φώναζαν αν μπορούσαν.

Σήμερα είναι μία από αυτές τις μέρες της
Σάμι. Αυτές οι μέρες δεν είναι σπάνιες σαν
τα τετράφυλλα τριφύλλια. Είναι μάλλον
50-50. Όπως το «κορώνα - γράμματα;» όταν
στρίβεις ένα νόμισμα.

«Τζέιμι πρόσεχε τον
αριθμό εννέα!» φωνάζει ο
κ. Τίλτον, που προεξέχει
από το πλήθος.

Αμάν! Τα
πράγματα
κινούνται
γρήγορα. Μόλις
ξεκίνησα κι
ένα πλήθος
ποδοσφαιριστών
κατευθύνεται προς το μέρος μου. Ακριβώς
μπροστά στέκεται ένας επιθετικός, μεγάλος
σαν τον Τι-Ρεξ.

Έχει την μπάλα. Αρχίζω να τρέχω προς τα
πίσω, με τα μάτια κολλημένα στην μπάλα.

«ΤΖΕΪΜΙ, ΜΑΡΚΑΡΕ ΤΟΝ!» φωνάζει

ο κ. Τίλτον.

ΩΧ!

Είναι εδώ. Είμαι ένας βελοσιράπτορας που πρόκειται να συνθλιβεί. Παρόλα αυτά, σηκώνω το πόδι μου.

ΧΤΥΠΩ!

Ένας αμβλύς πόνος στο πόδι μου.

Ο επιθετικός πέφτει στο έδαφος.

«Πέναλτι!» βρυχώνται όλοι.

Όχι! λέει η φωνή στο κεφάλι μου.

Πέφτω στα γόνατα και πιέζω δυνατά το κεφάλι μου με τα χέρια.

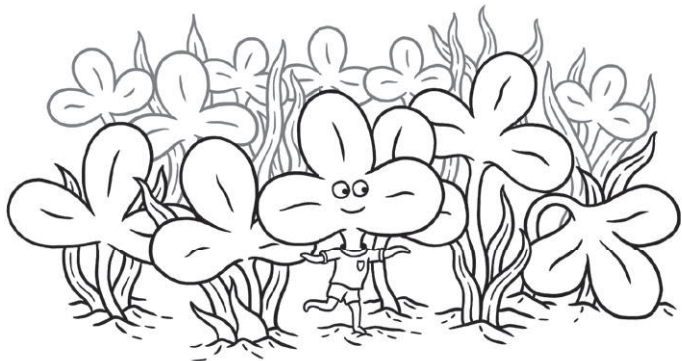

Του έκανα φάουλ. Ο διαιτητής δείχνει το σημείο του πέναλτι. Αν σκοράρουν, ο αγώνας είναι ισόπαλος. Ο αγώνας τότε θα κριθεί στα πέναλτι. Θα χάσουμε. Δεν θα πάμε στον τελικό.

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΞΑΙΤΙΑΣ ΜΟΥ ...

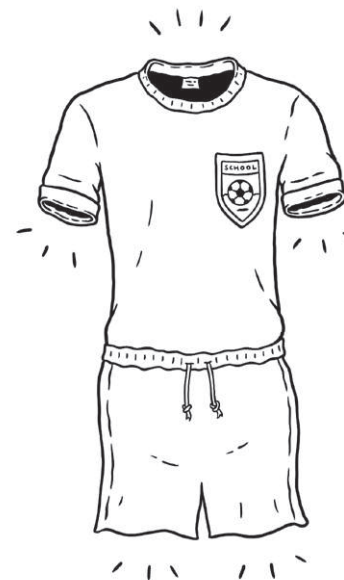
Θέλω να εξαφανιστώ. Να εμφανιστώ κάπου σαν κανονικό τρίφυλλο τριφύλλι και να μην με προσέξει κανείς – ΠΟΤΕ!

Αυτή τη στιγμή θέλω να είμαι οτιδήποτε άλλο εκτός από τον εαυτό μου.

Κεφάλαιο 2

ΑΟΡΑΤΟΣ

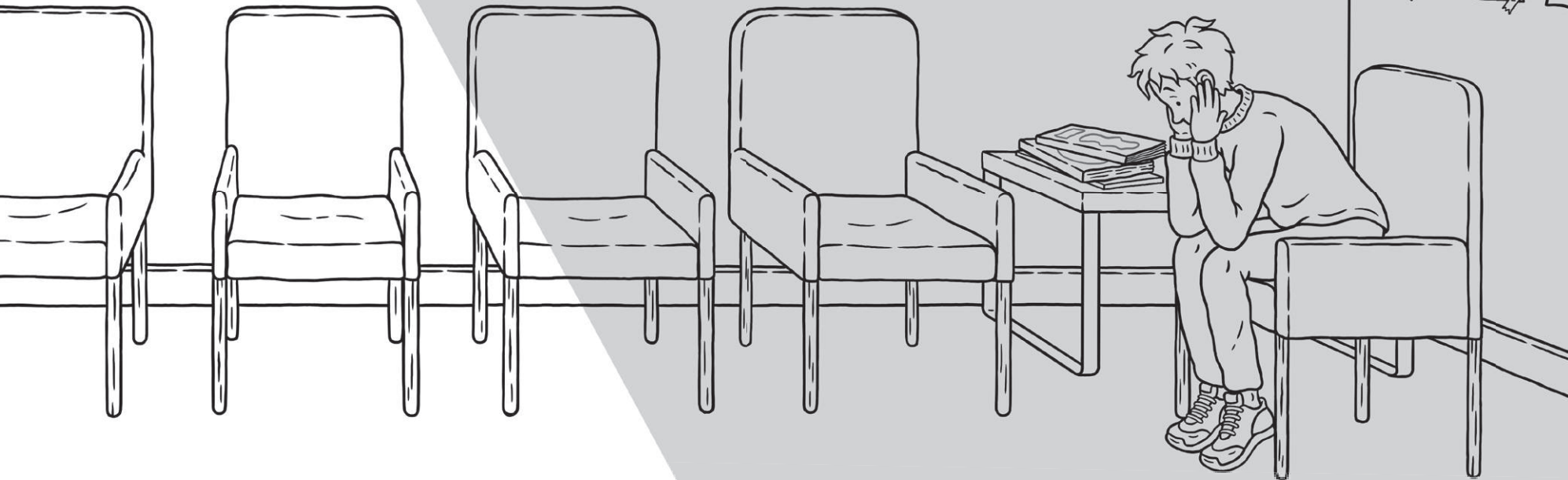
Οι άνθρωποι είναι πολύ ευγενικοί μετά το παιχνίδι.

«Σπουδαία απόδοση ομάδας» μας λέει ο κ. Τίλτον.

Θυμάμαι πώς ήταν να είσαι σε μια ομάδα. Αλλά τώρα είμαι μόνο εγώ. Μόνος μου. Καθισμένος σε αίθουσα αναμονής νοσοκομείου.

Χωρίς αυτόματους πωλητές.
Χωρίς τηλεόραση. Μόνο εγώ και ένα ρολόι που χτυπάει.

Ο κ. Τίλτον με
αιφνιδιάζει. Πλησιάζει
και λέει σιγά, για ν'
ακούσω μόνο εγώ.
«Δεν είχες χρόνο να
σκεφτείς, Τζέμι.

Ήταν κακή στιγμή.

Έλα στην προπόνηση του

Σαββάτου αύριο αν μπορείς.

Πραγματικά μας λείπει η παρουσία σου.

Αυτή είναι η τελευταία προπόνηση πριν από
τον τελικό την άλλη Παρασκευή».

Παρακολουθώ τον κ. Τίλτον να συγχαίρει
τη Λίλι και το νέο αγόρι, τον Ταϊρόν. Η Λίλι
παίζει στη μεσαία γραμμή όπως εγώ. Είναι
πολύ καλή. Στο τελευταίο λεπτό του αγώνα

έδωσε την μπάλα στον Ταϊρόν. Ήταν το
γκολ που μας έδωσε τη νίκη!

«Έκανες πολύ καλό φάουλ στον επιθετικό
τους» λέει ο Μο καθώς βαδίζουμε προς το
πάρκινγκ. «Και αυτό έκανε τον αγώνα πολύ
πιο συναρπαστικό».

Ο Μο μού χαμογελάει. Προσπαθώ
να χαμογελάσω κι εγώ, αλλά δεν μπορώ.
Πρέπει να σου βγαίνει. Δεν μπορείς να
προσποιηθείς.

Ούτε η μαμά, ούτε ο μπαμπάς είναι εκεί για να με πάρει μετά τον αγώνα.

«Τζέιμι, εδώ!» φωνάζει η μαμά του Μο μόλις μας βλέπει στο πάρκινγκ.

«Τηλεφώνησε η μαμά σου».

Η μαμά του Μο δούλευε με τη μαμά μου προτού η Σάμι αρχίσει να παθαίνει κρίσεις.

Ήταν μαίες.

Η μαμά του Μο είναι ακόμα.

«Μπες μέσα, Τζέιμι» λέει η μαμά του Μο, ανοίγοντας την πίσω πόρτα.

«Χαίρομαι που σε βλέπω».

Η μαμά του Μο προσπαθεί να χαμογελάσει, αλλά το μωρό στο πίσω κάθισμα κλαίει.

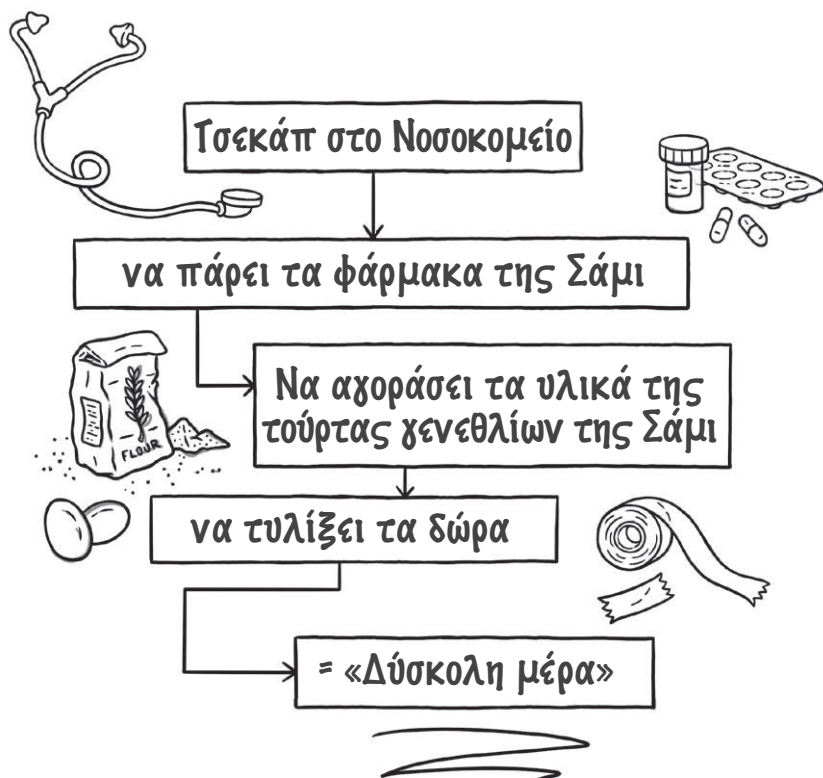
«Σας ευχαριστώ, κυρία Χουσεϊν» μουρμουρίζω και μπαίνω μέσα.

Ο μικρός αδελφός του Μο κλαίει σαν να είναι το τέλος του κόσμου. Ο Μο μπαίνει στο μπροστινό κάθισμα και αρχίζει να του κάνει γκριμάτσες και ξαφνικά ο αδελφός του λάμπει από χαρά και χτυπά παλαμάκια.

«Η μαμά σου λέει ότι λυπάται που δεν
μπόρεσε να έρθει» λέει η μαμά του Μο,
καθώς κάθεται στο τιμόνι. «Νομίζω ότι είχε
μια δύσκολη μέρα».

Κάνω τα μαθηματικά της «δύσκολης
μέρας».

Γυρίζοντας σπίτι, περνάμε από το πάρκο
όπου πηγαίναμε συνέχεια με τη μαμά. Έχει
αυτά τα πολύ ψηλά μονόζυγα. Τώρα που
είμαι αρκετά μεγάλος για να παίξω εκεί, δεν
πάμε ποτέ.

«Είναι λίγο μακριά από το σπίτι» λέει η
μαμά κάθε φορά που ζητάω να πάω εκεί.
Δεν προσθέτει «Ξέρεις, σε περίπτωση που η
Σάμι πάθει 'κρίση'», γιατί τι νόημα έχει;

Όλους μάς τρομάζει το να πάθει η Σάμι
'κρίση' όταν δεν είμαστε σπίτι. Κι αν είναι
μία από τις κακές της και το ασθενοφόρο
χαθεί προσπαθώντας να μας βρει;

Ο Μο παίρνει το τηλέφωνο της μαμάς

του για να βάλει μουσική για το μωρό.

«Πώς είναι η μαμά σου, γενικά;» ρωτάει η μαμά του Μο καθώς ξεκινά το “Αχ κουνελάκι”
«Δεν τη βλέπω συχνά αυτές τις μέρες».

«Καλά» λέω.

Κι αμέσως κάνω αυτό το πράγμα που “δεν λέω σωστά τα πράγματα”. Δεν εννοώ ότι είναι καλό που η μαμά του Μο δεν έχει δει τη μαμά μου. Εννοώ ότι η μαμά μου είναι καλά. (Αλλά όχι και τόσο καλά).

Δεν μπορώ να πω ότι η μαμά είναι κουρασμένη και αγχωμένη και μάλλον χρειάζεται να κοιμηθεί για μια βδομάδα – είναι βαρύ το φορτίο. Για οποιονδήποτε!

Αλλά η μαμά του Μο συνεχίζει ακάθεκτη.

«Και πώς είναι ο μπαμπάς σου;» ρωτάει.
«Πρέπει να είναι δύσκολο για τη μαμά σου με τις νυχτερινές βάρδιες του μπαμπά».

«Ναι».

Ξέρω τι θα ακολουθήσει. Μπορώ να δω

τα μάτια της στον καθρέφτη. Προσπαθεί να σκεφτεί τις σωστές λέξεις, ώστε να μην κάνει το “δεν λέω τα σωστά πράγματα” όταν πραγματικά έχει νόημα.

«Και πώς είναι η υπέροχη...;»

«...Η Σάμι είναι μια χαρά» της λέω, κόβοντάς την.

Μετά από αυτό, ησυχία. Μόνο που δεν είναι επειδή το μωρό φλυαρεί πολύ δυνατά με το τραγούδι και κλωτσάει με δύναμη τα πόδια του στο κάθισμα.

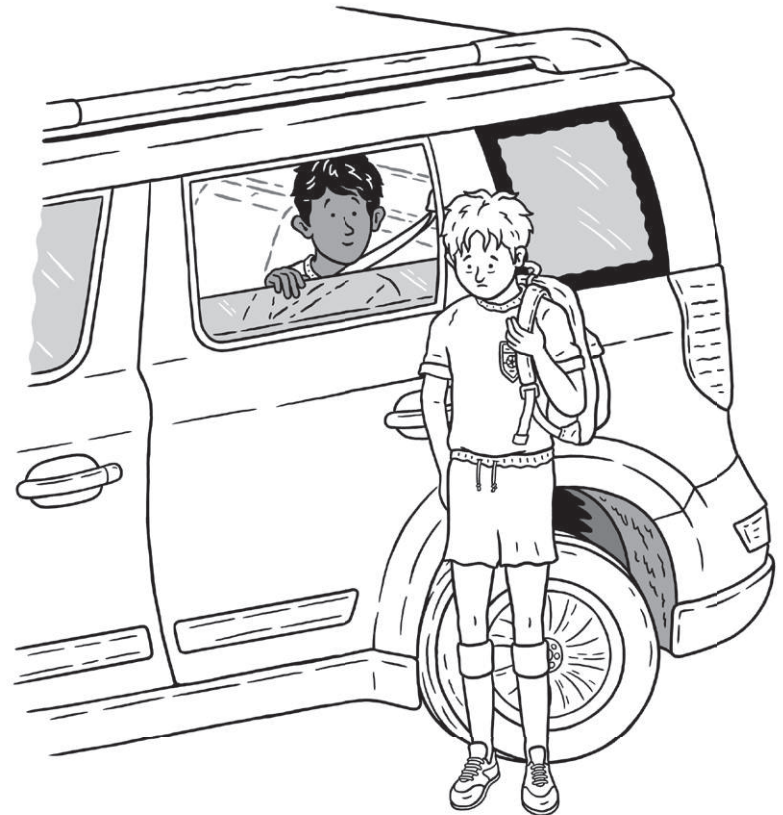
Η κυρία Χουσεΐν με αφήνει στο σπίτι.

«Θα έρθεις αύριο Σάββατο στην προπόνηση για το ποδόσφαιρο;» ρωτάει ο

Μο.

Τελευταία δεν έχω όρεξη να πηγαίνω σε αυτές τις προπονήσεις.

«Δεν μπορώ» λέω. «Είναι το πάρτι γενεθλίων της Σάμι».

Όταν λέω πάρτι, εννοώ ότι όλοι γελάμε σαν τρελοί, ενώ η Σάμι σβήνει τα κεράκια στην τούρτα της δεκαέξι εκατομμύρια φορές.

Η κυρία Χουσεΐν περιμένει τη μαμά να ανοίξει την κεντρική πόρτα πριν φύγει.

Η μαμά την αποχαιρετά με ένα δυνατό «Ευχαριστώ, Τιράνα!» πριν χαμηλώσει τα μάτια.

«Ω Τζέμι, λυπούμαστε πολύ που δεν μπορέσαμε να έρθουμε» λέει. «Ο μπαμπάς σου δεν μπορούσε να πάρει άλλη άδεια από τη δουλειά».

Γονατίζει και με αγκαλιάζει σφιχτά. Λατρεύω τις αγκαλιές της μαμάς. Είναι ζεστές σαν κουβέρτες και μυρίζουν σαν κέικ.

«Κερδίσαμε» λέω ήρεμα. Η μαμά κάνει πίσω και με **ΔΙΑΠΕΡΝΑ**

με το βλέμμα της.

«Το ξέρω» λέει ευγενικά.

Η μαμά έχει υπερδυνάμεις που διαβάζουν
το μυαλό.

ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ ΣΕ ΕΞΕΛΙΞΗ

Κάνω μια γρήγορη σάρωση του μυαλού μου.

«Δεν πειράζει» λέω. «Ξέρω ότι όλοι
θέλατε να έρθετε».

«Θα έρθεις μαζί μου στο σταθμό για
να παραλάβουμε τη γιαγιά;» λέει η μαμά.
«Μπορούμε να περάσουμε λίγο χρόνο μαζί.
Μόνο εγώ κι εσύ».

Η γιαγιά είναι η μαμά του μπαμπά. Ζει στα βόρεια.

Δεν τη βλέπουμε συχνά, αλλά δεν χάνει ποτέ τα γενέθλια της Σάμι.

«Α...» προσθέτει χαρούμενα η μαμά. «Ο μπαμπάς λέει ότι θα φτιάξει πίτσες αύριο για το πάρτι της Σάμι».

«Και» συνεχίζει η μαμά, «θα φτιάξω μία από τις ξεχωριστές τούρτες της Σάμι».

Αφήνω τις σχολικές μου τσάντες και τα πράγματά μου στο διάδρομο.

«Τζέι-Τζέι!»

Χαμογελάω. Λατρεύω τον ιδιαίτερο τρόπο της Σάμι να κάνει τις λέξεις δικές της.

Ακούγεται ένας θόρυβος από

ΓΝΤΟΥΠ

ΓΝΤΟΥΠ

36

ΓΝΤΟΥΠ

ΓΝΤΟΥΠ

ποδοβολητό δεινόσαυρο.

«Τζέι-Τζέι!!!»

Η Σάμι μπουκάρει από το καθιστικό κρατώντας έναν φωτεινό πορτοκαλί στεγόσαυρο.

«Ουάου, Σάμι, ηρέμησε» λέει ήρεμα η μαμά και πιάνει τη Σάμι πριν πέσει.

Οι γιατροί λένε ότι το σύνδρομο

37

της Σάμι συνοδεύεται από κάθε είδους παρενέργειες. Όπως καθυστερημένη ομιλία και ένας αστείος και όχι αστείος -αλλά στην πραγματικότητα καθόλου αστείος τρόπος παραπατήματος.

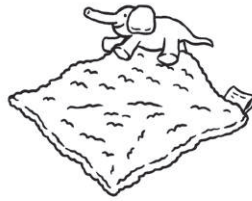
«Τζέι-Τζέι, έλα!» φωνάζει η Σάμι, κουνώντας έναν στεγόσαυρο από την ουρά του.

Είναι μια **ΗΦΑΙΣΤΕΙΑΚΗ**

ΕΚΡΗΞΗ
δεινοσαυρο-ευτυχίας.

Μου φτιάχνει το κέφι
πολύ γρήγορα τώρα.

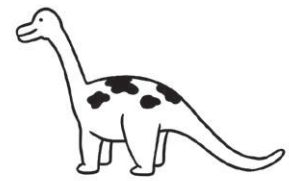
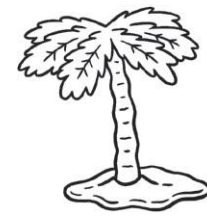
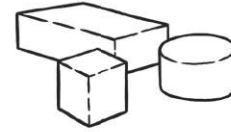
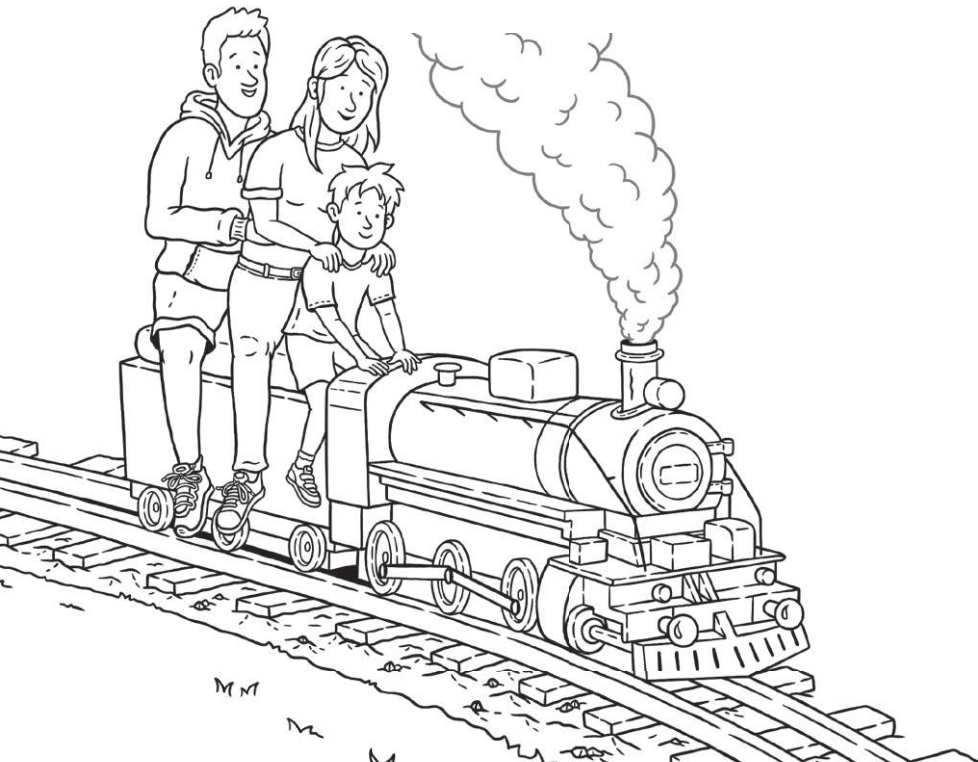

«Προσπάθησα να στήσω το τρενάκι όπως θα έκανε ο μπαμπάς» λέει η μαμά. «Πηγαίνετε στο καθιστικό και οι δύο να παίξετε».

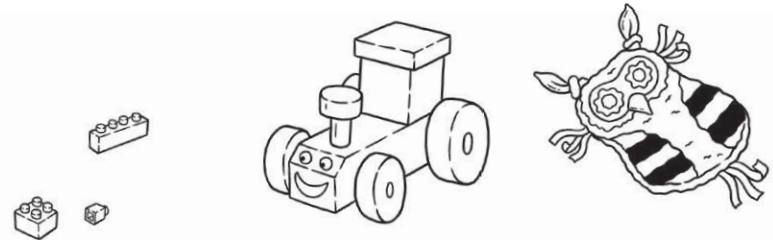
Ο μπαμπάς τρελαίνεται για τρένα. Είναι η δουλειά του.

Κάποτε πηγαίναμε συνέχεια σε μέρη για να κάνουμε βόλτες πάνω σε τρένα.

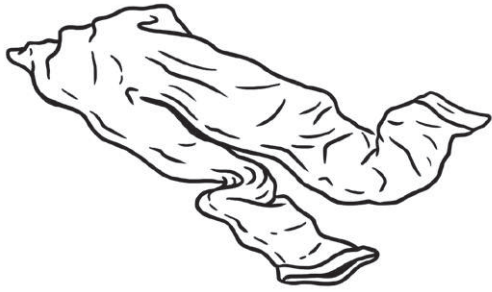
Ήμασταν καλή ομάδα τότε, εγώ, η μαμά και ο μπαμπάς.

Η Σάμι με σέρνει στο καθιστικό. Έπειτα περνά μέσα από τις γραμμές του τρένου σαν γιγάντιος μεγαλόσαυρος. Οι γέφυρες ισοπεδώνονται. Ατμομηχανές και βαγόνια εκτοξεύονται στον αέρα.

«Ωππα!» Η Σάμι χαχανίζει καθώς πρόβατα, αγελάδες και σιδηροδρομικοί σκορπίζονται στο πάτωμα.

Η Σάμι με οδηγεί στο κουτί με τα ρούχα.

Ξέρω τι θα ακολουθήσει. Υπάρχουν ήδη ένα σωρό στολές σκόρπιες σε όλο το πάτωμα.

Οι ιδέες της Σάμι ξεπετάγονται τόσο γρήγορα, που δύσκολα τις παρακολουθείς.

«Και τι είδους δεινοσαυρο-τέρας θα είσαι;» ρωτάω. «Γιατί αν θες να έχει λίγη μαγεία το παιχνίδι, όπως λες...»

Η Σάμι παίρνει ένα ζευγάρι ροζ γυαλιστερά φτερά.

«Αχ!» αναστενάζω. «Δεινοσαυρο-νεραΐδο-τέρατα. Καλή επιλογή!»

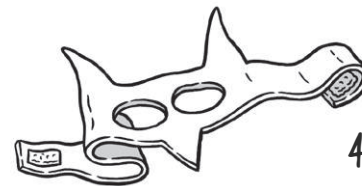
Η Σάμι λατρεύει τις μεταμφιέσεις. Φορά οποιαδήποτε στολή από το κουτί, αρκεί να γίνει και δεινοσαυρο-τέρας.

42

Σήμερα η Σάμι είναι ένα δεινοσαυρο-νεραΐδο-τέρας. Εγώ; Είμαι ο Χάρι Πότερ. Κι αυτό επειδή φοράω τον μανδύα του Χάρι.

43

Αυτόν που τον κάνει αόρατο. Τέλος πάντων, δεν παίζουμε πολλή ώρα όταν χτυπά ένα ξυπνητήρι στο τηλέφωνο της μαμάς.

Αμέσως η Σάμι μπαίνει στο κουτί με τα ρούχα και σκεπάζεται.

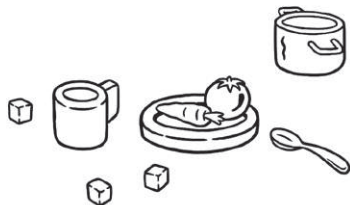
«Σάμι» φωνάζει η μαμά. «Ωρα για τα φάρμακά σου».

Η Σάμι μισεί τα φάρμακά της.

Μερικές φορές η μαμά κι ο μπαμπάς κάνουν για λίγο πως δεν τη βρίσκουν. Πότε, πότε τους βγαίνει. Να κάνουν τα βαρετά πράγματα διασκεδαστικά.

44

Σήμερα, όμως, η Σάμι είναι πολύ θυμωμένη. Θέλει να είναι δεινοσαυρονεραϊδο-τέρας και να κυνηγήσει τον Χάρι Πότερ.

«Σε παρακαλώ, Σάμι, μην είσαι δύσκολη σήμερα» αναστενάζει η μαμά κι έρχεται να την πάρει.

«Όχι!!!» φωνάζει η Σάμι.

Η Σάμι δεν θέλει ποτέ να σταματήσει το παιχνίδι, ιδίως όταν είναι δεινόσαυρος και ειδικά για να μην πάρει τα φάρμακά της.

Αρχίζει να εκνευρίζεται. Δεν είναι καλό.

Τότε χτυπά το κουδούνι.

«Ποιος είναι τώρα;» γκρινιάζει η μαμά.

Η μαμά είναι πολύ εκνευρισμένη. «Τζέιμι, αγάπη μου, μπορείς...;»

45

Η μαμά τρέχει στην πόρτα. Προσπαθώ να κάνω τη Σάμι να ηρεμήσει, αλλά δεν είναι εύκολο. Πριν το καταλάβουμε, η γιαγιά μπαίνει στο σπίτι.

«Γεια σας, αγάπες μου» λέει. «Κατάφερα να προλάβω ένα τρένο νωρίτερα και μπήκα σ' ένα ταξί».

Αλλά η Σάμι είναι ακόμα θυμωμένη με τη μαμά που της χάλασε το κέφι. Παίρνει ένα διαστημικό κράνος και της το πετά με όλη τη δεινοσαυρο-νεραϊδο-δύναμή της. Ευτυχώς, είναι άστοχη και το κράνος πέφτει στη βιβλιοθήκη.

«Γεια σου Σάμι, καλή μου» λέει ήρεμα η γιαγιά.

Η καημένη η γιαγιά. Δεν έχει βγάλει ούτε το παλτό της και βλέπει όλα αυτά.

Μετά, η Σάμι βρυχάται και πετά ένα καπέλο. Πέφτει σ' ένα κάδρο στον τοίχο.

«Σάμι, έλα να χαιρετήσεις τη γιαγιά όμορφα» λέει η μαμά.

«Λοιπόν, ποιος γίνεται πέντε και θα το γιορτάσει αύριο;» ρωτά η γιαγιά με χαμόγελο.

Αλλά η Σάμι δεν έχει διάθεση να “χαιρετήσει τη γιαγιά όμορφα” ούτε να σκεφτεί την αυριανή γιορτή. Παίζει με δεινόσαυρους και νεράιδες ΤΩΡΑ.

Η γιαγιά φαίνεται μπερδεμένη. Η μαμά μάλλον έχει ανάγκη μια αγκαλιά.

Και εγώ; Είμαι απλά κουλουριασμένος

στη γωνία κάτω από τον μανδύα του Χάρι
Πότερ με τις σκέψεις μου.

Το πρόβλημα είναι ότι χοροπηδούν μέσα
στο κεφάλι μου σαν σφαίρα!

«Γιατί έπρεπε η
γιαγιά να προλάβει το
προηγούμενο τρένο;»

«Μα ήθελα να πάω στο
σταθμό με τη μαμά...»

«Σάμι, σε παρακαλώ,
ηρέμησε!»

«Μακάρι να ήμουν
αόρατος».

«Δεν έχω σχεδόν
ποτέ ιδιαίτερο χρόνο
με τη μαμά ή τον
μπαμπά».

Η Σάμι φωνάζει όλο και πιο δυνατά,
αλλά εγώ απλά σβήνω. Η μαγεία πιάνει.
Γίνομαι...

...αόρατος.

Έφυγα!

Κεφάλαιο 3 ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ

Ακόμα και κάτω από τον μανδύα ακούω την
είσοδο να κλείνει.

«ΤΟΥ-ΤΟΥΟΥ!»

Είναι ο μπαμπάς. Σφυρίζει σαν
ατμομηχανή ως συνήθως όταν μπαίνει μέσα.
Η Σάμι το λατρεύει.

«Μπιμπάς!» ξεσπά η Σάμι.

Βγάζω τον μανδύα του Χάρι Πότερ. Οι ατμομηχανές και τα «του-τουου» ήταν το δικό μας παιχνίδι. Εμένα και του μπαμπά.

Η Σάμι πετάγεται από την καρέκλα της και ξεφουρνίζει,

«Έλαδεις μπιμπάς!»

Στη συνέχεια πέφτει στο πάτωμα.

Πετάγεται πάνω. Χτυπά σε μια καρέκλα. Πατά πάνω σε μια πλαστική κατσίκα. Και όλα αυτά, πριν ο μπαμπάς μπει στο δωμάτιο και την πάρει στην αγκαλιά του.

«Και πώς είναι η μικρή μου...;»

Ο μπαμπάς ρίχνει μια γρήγορη ματιά στα στραβά νεραΐδοφτερά της Σάμι και τη λαμπερή στολή της.

«...δεινοσαυρο-νεραΐδα σήμερα;»

Χτύπησε φλέβα με το “δεινοσαυρο-νεραΐδα”. Το πρόσωπο της Σάμι λάμπει ολόκληρο. Η φρενίτιδα με τους δεινόσαυρους είναι τώρα γλύκες και

νεράιδες. Ο μπαμπάς της δίνει ένα γαργαλιστικό φιλί στην κοιλιά.

«Μπιμπάς χαζό!» λέει γελώντας η Σάμι.

Κι αυτό ήταν δικό μας παιχνίδι, κάποτε.

Τα γαργαλιστικά φιλιά.

«Τζέιμι, έμαθα ότι η ομάδα σου έφτασε στον τελικό» λέει ο μπαμπάς με τα μάτια στραμμένα πάνω μου.

Θέλω να χαμογελάσω, προσπαθώ, αλλά δεν μου βγαίνει καθόλου. Έχω βαρεθεί που δεν έρχεται στον αγώνα. Χαίρομαι που δεν ήρθε, πολύ περισσότερο.

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕ ΜΕΝΑ!:

Ο μπαμπάς κουβαλάει ακόμα τη Σάμι, αλλά έρχεται και μου δίνει ένα φιλί.

«Λυπάμαι, Τζέιμι. Πραγματικά!»

Τα μάτια μου θολώνουν γρήγορα.

«Άκου» λέει, επισπεύδοντας τα πράγματα

στο λεπτό. «Θα κάνω μπάνιο τη Σάμι μετά το βραδινό, αλλά μετά εσύ κι εγώ...»

Κλείνει το μάτι και αμέσως το χαμόγελό μου επανέρχεται.

Έπειτα η Σάμι παίρνει τα φάρμακά της με τον μπαμπά, χωρίς φασαρία. Η μαμά αναστενάζει βαθιά και η γιαγιά λέει: «Τι έχουμε για βραδινό;»

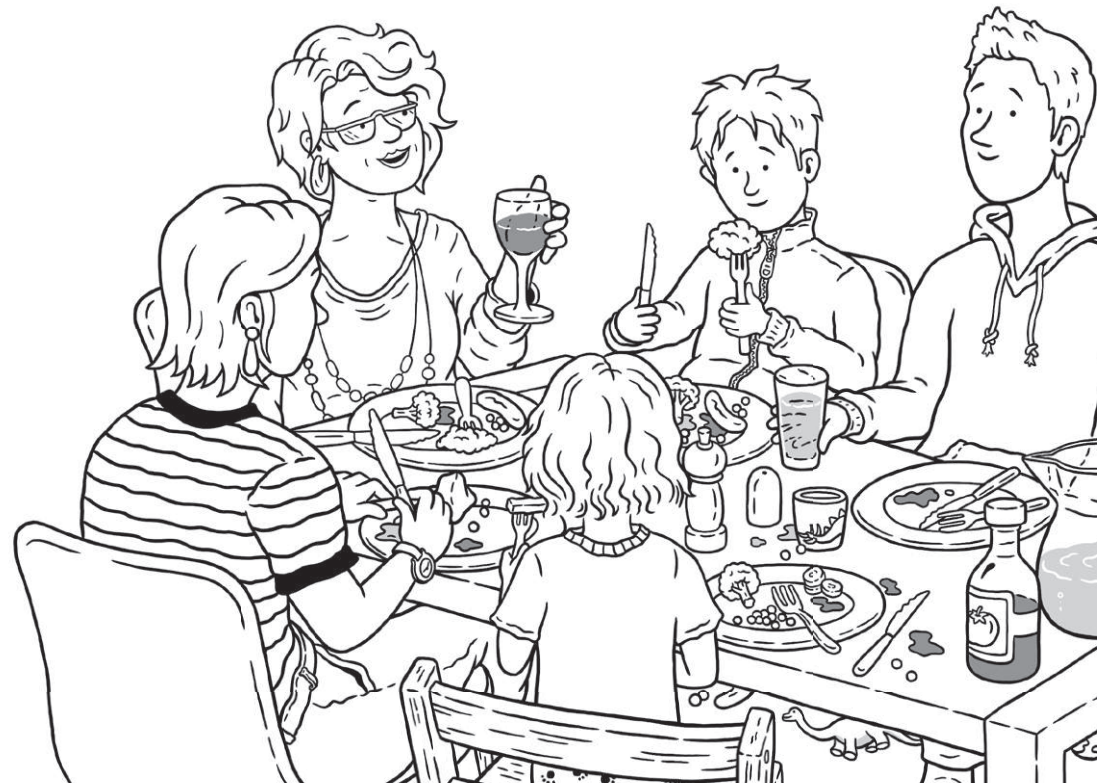
Είναι ωραία που έχουμε τη γιαγιά. Την ώρα του φαγητού μιλά για το ταξίδι της με το τρένο. Για τον άτακτο σκύλο που πήγε να της κλέψει το σάντουιτς. «Τέλος πάντων, άφησα το μισό στο πάτωμα για κείνον τελικά» λέει.

Της Σάμι της αρέσει αυτή η ιστορία. Προσπαθεί να πει στη γιαγιά τι πιστεύει ότι

έκανε πραγματικά η γιαγιά.

Ότι έδωσε στο σκύλο ολόκληρο το σάντουιτς τελικά. Η γιαγιά δεν καταλαβαίνει τι εννοεί η Σάμι, αλλά γελάμε όλοι.

Όλοι είμαστε πραγματικά ευτυχισμένοι. Σκέφτομαι ότι την έχω γλιτώσει...

«Τζέμι» λέει η μαμά κοιτάζοντας το μπρόκολο στο πιάτο μου. «Δεν έφαγες τα λαχανικά σου».

Η Σάμι τη γλιτώνει από κάτι τέτοια όλη την ώρα. Εγώ; Αποκλείεται.

Τι κι αν βούταγες τα λαχανικά σε σοκολάτα, τα πασπάλιζες με ζελεδάκια κι

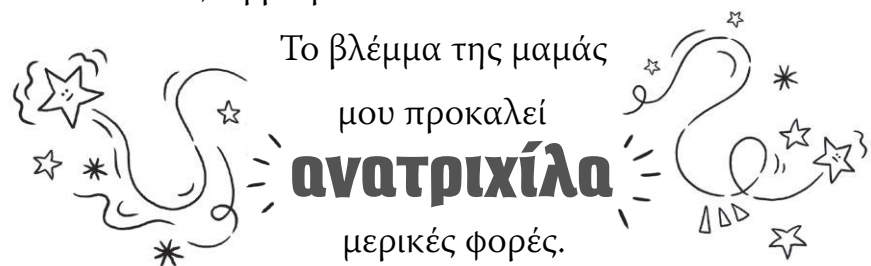
έλεγες ότι ήταν το τελευταίο φαγώσιμο τρόφιμο στον κόσμο. Η Σάμι δεν θα τα έτρωγε με τίποτα.

Κι όμως, εγώ πρέπει να τα φάω όλα.

Ο μπαμπάς πηγαίνει τη Σάμι για μπάνιο. Εγώ και η μαμά καθαρίζουμε το τραπέζι, ενώ η γιαγιά βλέπει στην

τηλεόραση μια εκπομπή που δεν χάνει ποτέ.

«Πώς είσαι, Τζέμι;» ρωτά η μαμά σιγά καθώς τη βοηθάω.

Το βλέμμα της μαμάς μου προκαλεί **ανατριχίλα** μερικές φορές.

«Ξέρεις, δεν πειράζει να είσαι ο εαυτός σου» λέει.

«Δεν χρειάζεται να είσαι πάντα ο μεγάλος αδελφός που πρέπει να βοηθά τους πάντες όλη την ώρα. Μπορεί να θέλεις πράγματα και για σένα».

Συνήθως ήθελα να παίζω ποδόσφαιρο και να έρχεται ο Μο να παίζουμε παιχνίδια στον υπολογιστή. Τώρα, δεν είμαι καν

σίγουρος τι θέλω. Εκτός από το να μη μιλάω γι' αυτό.

Η μαμά με σταματά την ώρα που βάζω άλλο ένα πιάτο στο πλυντήριο για να με κοιτάξει στα μάτια.

«Και δεν πειράζει που δεν θέλεις να έρθεις μαζί μας στο νοσοκομείο αύριο» λέει.

«Είναι απλώς ένα τσεκάπ. Τη Σάμι δεν τη νοιάζει. Κι εφόσον η γιαγιά είναι εδώ, εσύ και κείνη μπορείτε...»

Λέω «το ξέρω» και βάζω το πιάτο μου στο πλυντήριο.

Προσπαθώ να είμαι εντάξει με τις επισκέψεις στο νοσοκομείο. Το κάνω. Και μερικές φορές, ούτε που σκέφτομαι τη μέρα που η Σάμι παραλίγο να πεθάνει εκεί. Όχι πάντα, τουλάχιστον.

Άλλοτε πάλι τρώμε πατάτες τηγανητές από την καντίνα του νοσοκομείου. Ωραίες είναι. Ειδικά με την κατάλληλη κέτσαπ.

«Και λυπάμαι για τον χρόνο που δεν

περάσαμε απόψε μαζί στο αυτοκίνητο» προσθέτει η μαμά.

«Θα κάνουμε κάτι καλό μαζί σύντομα. Το υπόσχομαι. Να, μπορούμε να πάμε για πίτσα; Υπάρχει μια πιτσαρία που μόλις άνοιξε στο δρόμο πιο κάτω».

Ποτέ δεν πάμε για πίτσα. «Το πολύ αλάτι δεν κάνει καλό σε κανέναν» λέει η μαμά και ο μπαμπάς.

Αλλά δεν είναι αυτό.

Μετά το μπάνιο, η μαμά διαβάζει στη Σάμι ένα παραμύθι πριν κοιμηθεί.

«Να σε βολέψουμε στο δωμάτιό μας απόψε;» λέει ο μπαμπάς. «Όπως τον παλιό καιρό».

Χαμογελάει, αλλά τα μάτια του δεν βαστάνε. Από ό,τι φαίνεται, θα αποκοιμηθεί πριν από μένα.

Δεν θυμάμαι να κοιμάμαι στο δωμάτιο της μαμάς και του μπαμπά όταν ήμουν μωρό. Η Σάμι ήταν εκεί

για λίγο καιρό, αλλά επέστρεψε στο δωμάτιό της την περασμένη εβδομάδα. Η μαμά και ο μπαμπάς θα δουν πώς θα πάει.

Απόψε όμως, έχω το φουσκωτό στρώμα, ώστε να κοιμηθεί η γιαγιά στο κρεβάτι μου.

Ο μπαμπάς κάθεται στο στρώμα όταν είναι έτοιμο.

«Η μαμά λέει ότι την επόμενη Παρασκευή είναι ο τελικός του σχολικού πρωταθλήματος» λέει.

Χτυπά απαλά το στρώμα δίπλα του.

«Έλα να καθίσεις μαζί μου».

Αισθάνομαι αμήχανα. Θέλει να μου μιλήσει, το καταλαβαίνω. Μάλλον θέλει να νιώσω καλύτερα για το πόσο χάλια παίζω.

Κάθομαι, αλλά ένα περίεργο τράνταγμα στο στρώμα μάς κάνει και τους δύο να πέσουμε προς τα πίσω. Τότε αρχίζουμε να χοροπηδάμε πάνω κάτω και να κλαίμε από τα γέλια.

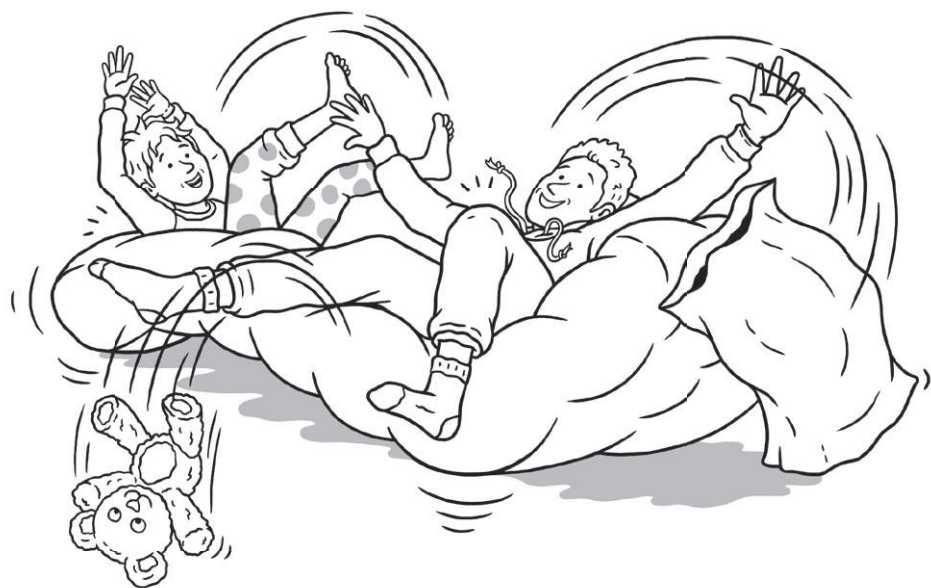
Στο τέλος έρχεται η μαμά να μας μαλώσει και εγώ κι ο μπαμπάς σωπαίνουμε.

«Αν ξυπνήσεις τη Σάμι, Τόμι, προσπάθησε εσύ να την ξανακοιμήσεις» λέει εκνευρισμένη.

Μας κοιτάζει ξαπλωμένους στο κρεβάτι να κρατιόμαστε να μη γελάσουμε.

Εκείνο το βράδυ, αφότου ετοιμάστηκαν τα δωμάτια, ο μπαμπάς με βοηθά να τυλίξω το δώρο μου για τη Σάμι.

Είναι ένας χνουδωτός διπλόδοκος, ίσα με

$$x^2 - 9 = 0$$

το μπόι της! Τον διάλεξα εγώ και ο μπαμπάς τον αγόρασε από το διαδίκτυο.

«Θα ξετρελαθεί» λέει ο μπαμπάς.

Μετά, ο μπαμπάς με βοηθάει με τα μαθηματικά. Τουλάχιστον προσπαθεί.

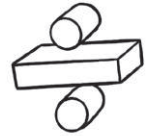
«Στην εποχή μου δεν κάναμε έτσι την πρόσθεση» λέει.

43

$$2 + 0\% - 9 = 7 + 2 - 4 - 7 + 3 + 4 - 2 = ?$$
$$4 \times 5 = ?$$

$$5 \times 8 = ?$$

Του δείχνω πώς να την κάνει, αλλά προτιμά τον παλιό τρόπο.

Όταν τελειώνουμε, ο μπαμπάς κάνει μπάνιο. Εγώ, η μαμά και η γιαγιά βλέπουμε ένα τηλεοπτικό πρόγραμμα για πιγκουίνους.

Η μαμά αποκοιμείται.

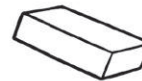

Ξυπνάει στο τέλος που οι μητέρες πιγκουίνοι επιστρέφουν με την τροφή.

«Ο μπαμπάς πιγκουίνος κράτησε το αβγό ζεστό για δύο ολόκληρες μέρες» της λέω.

«Μου αρέσουν οι πιγκουίνοι» χασμουριέται η μαμά.

Με βλέπει να χαμογελάω και γελάει.

9123

«Τώρα ανέβα πάνω κι ετοιμάσου για ύπνο» λέει. «Δες αν αυτός ο χαζοπιγκούνος πατέρας σου είναι έτοιμος να σε ακούσει να διαβάζεις Χάρι Πότερ. Είναι σίγουρα η σειρά του».

Δεν είναι, αλλά δεν με πειράζει. Ο Χάρι Πότερ είναι πιο πολύ του μπαμπά άλλωστε.

Δεν διαβάζουμε για πολύ. Του μπαμπά δεν του αρέσει να κάθεται στο πάτωμα.

«Δεν με πειράζει αν φύγεις» του λέω.

«Μπορώ να διαβάσω μόνος μου για λίγο».

«Είσαι καλό παιδί, Τζέιμι» λέει ο μπαμπάς και χασμουριέται.

Δεν ξέρω τι να απαντήσω σε κάτι τέτοιο. Είμαι καλός;

«Άκου, ο τελικός του Σχολικού

Πρωταθλήματος είναι μεγάλη υπόθεση Τζέιμι» λέει ο μπαμπάς, παραπατώντας ενώ σηκώνεται.

«Είμαστε πολύ περήφανοι για σένα. Θα ρωτήσω τον υπεύθυνο του σταθμού αν μπορώ να αλλάξω βάρδια για να έρθω.

Θα έρθουμε όλοι... και η Σάμι. Αν μπορούμε».

Δεν είμαι σίγουρος πώς με κάνει να αισθάνομαι αυτή η ιδέα. Θέλω να πω, η Σάμι έχει τόσες πολλές επιληπτικές κρίσεις τις τελευταίες εβδομάδες. Η τελευταία κράτησε είκοσι τρία λεπτά!

«Ξέρω ότι το να έρθουμε όλοι ακούγεται λίγο τρομακτικό» λέει ο μπαμπάς. «Πρέπει όμως να γίνουμε λίγο πιο τολμηροί με τέτοιου είδους πράγματα. Άλλωστε, η Σάμι θα το ήθελε πολύ».

«Και αν αρχίσει να την πιάνει κρίση;» ξεστομίζω.

«Θα μας κοιτάζουν όλοι και θα ξέρουν και θα μας λυπούνται πολύ και...»

...Και πάλι τα ίδια! Να πετάω λέξεις.

Κάνω αυτό που κάνω πάντα, να μην λέω σωστά πράγματα. Γιατί δεν μπορώ απλά να είμαι αόρατος;

Όποτε

θέλω.

Όπως τώρα.

Όπως

και

κάθε

φορά.

Χωρίς να πρέπει να εξηγήσω σε μένα, στον μπαμπά, στη μαμά, στον Μο, σε κανέναν πώς πρέπει τώρα να σκέφτεται, να αισθάνεται, να είναι η οικογένειά μας.

Ο μπαμπάς ξανακάθεται. Τα μάτια του δείχνουν τη θλίψη του.

«Ξέρω Τζέιμι, ότι μερικές φορές δεν είναι εύκολο να είσαι ο μεγάλος αδελφός της Σάμι.

Και είναι πολύ δύσκολο να μοιράζεσαι τη ζωή σου και τις ανησυχίες σου με τους φίλους σου.

Πιθανότατα νομίζεις ότι δεν θα καταλάβουν, αλλά...»

Δεν λέει τίποτα για λίγο.

«Αλλά πρέπει να ζούμε και στον κόσμο

έξω από το σπίτι μας.

Να κάνουμε πράγματα που αγαπάμε με τους ανθρώπους που αγαπάμε. Οι αληθινοί σου φίλοι θα θελήσουν να καταλάβουν. Οπότε ίσως να τους δώσεις μια ευκαιρία».

Περιμένει να πω κάτι, αλλά δεν λέω. Το να σκέφτεσαι λέξεις και το να τις λες είναι δύο

διαφορετικά πράγματα.

«Να σου διαβάσω λίγο Χάρι Πότερ;» ρωτάει.

Τα μάτια του λάμπουν λίγο.

Κάποια στιγμή με παίρνει ο ύπνος. Δεν ακούω τη μαμά

και τον μπαμπά να έρχονται στο κρεβάτι. Το επόμενο πράγμα που αντιλαμβάνομαι είναι μια κραυγή, μόνο που ακούγεται πολύ σιγά και από μακριά. Η Σάμι βλέπει εφιάλτη, μόνο που δεν το ξέρω ακόμα γιατί είμαι μισοκοιμισμένος. Ο ήχος της κραυγής δυναμώνει γρήγορα και είμαι σχεδόν ξύπνιος και μετά . . .

«Ωχ!»

. . . κάτι πέφτει πάνω μου και ακούγεται άλλη μια κραυγή. Αυτή τη φορά, είμαι εγώ!

«Άααα!»

Πανικοβάλλομαι. Το φουσκωτό στρώμα κουνιέται ολόκληρο.

«Τζέιμι, Τζέιμι, Τζέιμι, συγγνώμη» λέει σιγά ο μπαμπάς καθώς περνά από πάνω μου. «Ξέχασα ότι ήσουν εκεί».

Μετά στη μαμά, «Λίλιαν, φέρε καλύτερα το θερμόμετρο».

Η Σάμι ξυπνάει συχνά τη νύχτα.

Μερικές φορές ακούω τη μαμά ή τον μπαμπά να της μιλούν και να της τραγουδούν σιγανά. Τελευταία, όμως, η Σάμι έχει περισσότερες κρίσεις τη νύχτα.

Η μαμά και ο μπαμπάς ανάβουν το φως στη σκάλα και τρέχουν στο δωμάτιο της Σάμι.

«Είναι όλα εντάξει;»

Αυτή είναι η φωνή της γιαγιάς. Τώρα είναι στη σκάλα. Ο μπαμπάς την ακούει.

«Μαμά, όλα είναι μια χαρά» λέει.

«Αυτό συμβαίνει αρκετά συχνά τελευταία.

Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας».

Καταλαβαίνω ότι ο μπαμπάς προσπαθεί περισσότερο απ' ό,τι συνήθως να φανεί ψύχραιμος.

Αυτή τη στιγμή πρέπει μεταξύ όλων των άλλων, να εξηγήσει πράγματα στη γιαγιά.

«Τόμι, η Σάμι έχει πολύ ψηλό πυρετό, κοίτα!»

Η μαμά φωνάζει τον μπαμπά.

Και τότε αρχίζει.

Η Σάμι παθαίνει κρίση. Ακούγεται σαν το χέρι ή το πόδι της να κοπανάει το στρώμα. Είμαι στο διπλανό δωμάτιο, αλλά κάνει τόσο θόρυβο που νομίζω ότι το ακούει όλο το στενό.

«Τόμι, βάλε μπρος το ρολόι» λέει η μαμά ήρεμα στον μπαμπά.

ΝΤΟΥΠ

ΝΤΟΥΠ

ΝΤΟΥΠ

ΝΤΟΥΠ

Η γιαγιά αρχίζει να κατεβαίνει τις σκάλες. «Θ' ανάψω το βραστήρα» λέει. Δεν είμαι σίγουρος αν ο μπαμπάς κι η μαμά την ακούν.

Η μαμά και ο μπαμπάς παραμένουν πολύ ψύχραιμοι όταν η Σάμι παθαίνει κρίση. Είναι καλά προετοιμασμένοι. Γρήγορα και αθόρυβα, ετοιμάζουν τα φάρμακα διάσωσης της Σάμι και ελέγχουν τα επίπεδα οξυγόνου της. Ξέρω ότι πρέπει να είμαι κι εγώ ψύχραιμος. Κατά κάποιον τρόπο μπορώ, αλλά στην ουσία δεν είμαι καθόλου ήρεμος. Δαγκώνω τα χείλη μου. Σφίγγω τις γροθιές μου. Σαν να προσπαθώ να μετατρέψω κάθε ίχνος της θέλησής μου

ΝΤΟΥΠ

ΝΤΟΥΠ

σε υπερδύναμη. Ένα δυναμικό πεδίο. Κάτι που μπορεί να προστατεύσει τη Σάμι και να τη μεταφέρει με ασφάλεια στην άλλη πλευρά. «Σύνδρομο Ντραβέ» ακούω τον μπαμπά να λέει.

«Τρία λεπτά και πολύ υψηλός πυρετός».

ΝΤΟΥΠ

ΝΤΟΥΠ

ΝΤΟΥΠ

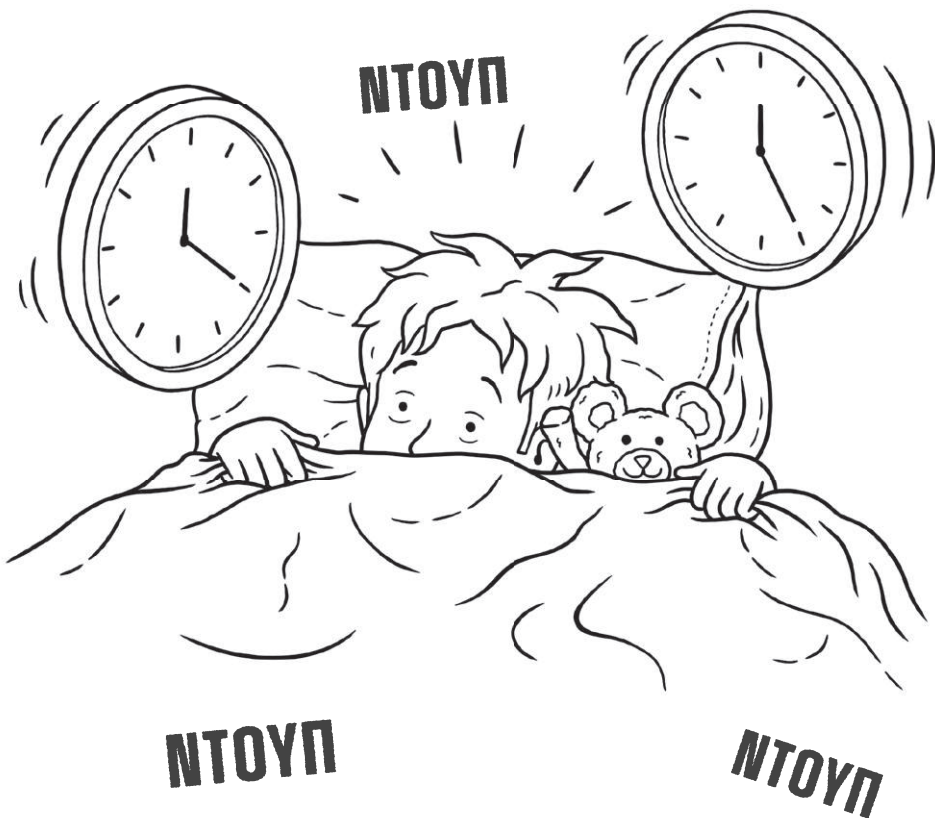
ΝΤΟΥΠ

ΝΤΟΥΠ

ΝΤΟΥΠ

Κάθε λεπτό μετριέται και κάθε λεπτό μετράει. Είμαι ξαπλωμένος, μετρώ τα δευτερόλεπτα και τα μετατρέπω σε λεπτά.

Τέσσερα λεπτά αργότερα, το χέρι και το πόδι της Σάμι χτυπούν πιο δυνατά από ποτέ! Δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Οπότε, πάω για τσίσα. Τότε ακούω τον μπαμπά στο τηλέφωνο.

**«Παθαίνει κρίση» λέει.
«Είναι πέντε λεπτά τώρα».**

Λέει στο άτομο στο τηλέφωνο τα συνηθισμένα για το όνομα και τη διεύθυνση της Σάμι, τη θερμοκρασία της και πώς είναι η αναπνοή της.

Τελικά, ο άλλος λέει κάτι και ο μπαμπάς απαντά:
«Είμαστε έτοιμοι».

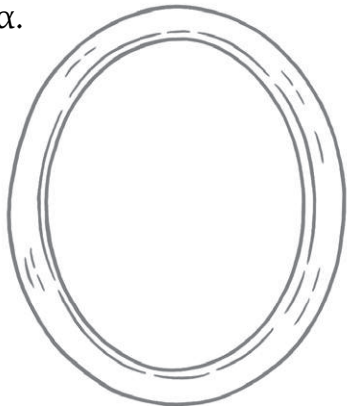
Αισθάνομαι χάλια. Πολύ χάλια.

Ο μπαμπάς κλείνει το τηλέφωνο και το φως από τον διάδρομο μπαίνει στο δωμάτιο. Η μαμά είναι στην κρεβατοκάμαρα και βάζει ρούχα και πράγματα σε μια τσάντα.

«Τζέμι, ξέρω ότι είσαι εντελώς ξύπνιος» λέει. «Ευχαριστώ που είσαι τόσο ψύχραιμος».

«Μα δεν είμαι ψύχραιμος!»

Θέλω να φωνάξω. Δεν φωνάζω.
Καθόλου. Απλά η φωνή μου είναι κλειδωμένη μέσα στο κεφάλι μου.
Όπως είναι πάντα.

Χτυπάει το κουδούνι. Βήματα στις σκάλες. Τα βήματα ακούγονται λάθος. Διαφορετικά. Ένας εξωγήινος γδούπος. Οι γδούποι είναι γρήγοροι. Το σπίτι είναι γεμάτο ξένους. **Το μισώ.**

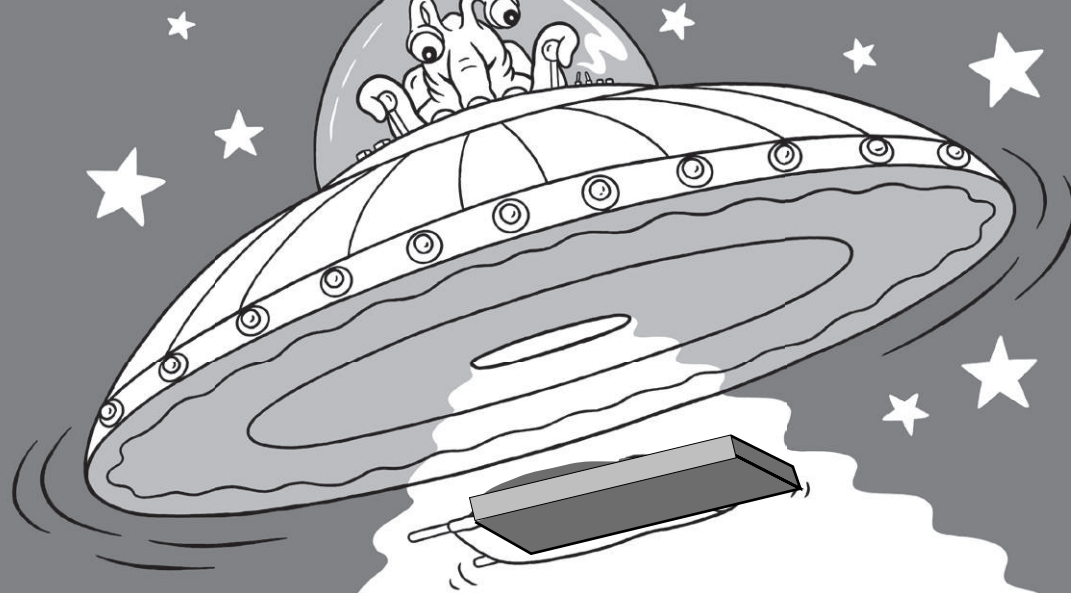
«Τζέιμι, όλα θα πάνε καλά» λέει η μαμά.
Τώρα γονατίζει δίπλα στο κρεβάτι μου.
«Εγώ κι ο μπαμπάς θα πάμε με τη Σάμι στο
ασθενοφόρο.

Η γιαγιά είναι εδώ για να σε φροντίζει.
Μπορείτε να σηκωθείτε και να δείτε μια
ταινία μαζί, ξέρεις, για να χαλαρώσετε».

Με αγκαλιάζει και μου δίνει ένα γρήγορο
φιλί στο μέτωπο.

«Σ' αγαπάμε» μου λέει. «Όλα θα πάνε
καλά».

Τραβάω την κουρτίνα και ανατριχιάζω
από την έκπληξη. Ίσως επειδή σκέφτομαι
τους εξωγήινους, για ένα δευτερόλεπτο
νομίζω ότι υπάρχει ένα διαστημόπλοιο
εκεί έξω.

Τα **φώτα που αναβοσβήνουν**,
η **εκθαμβωτική** λάμψη που
διαχέεται από την πίσω πόρτα
του. Και τότε τη βλέπω. Η Σάμι.
Την παίρνουν τώρα οι εξωγήινοι.
Τη μεταφέρουν με φορείο στο
πίσω μέρος του σκάφους τους.
Έτοιμοι να φύγουν σαν σίφουνας
σε άλλο κόσμο.

«Τζέμι, αγάπη μου» λέει μια φωνή. «Σου έφτιαξα μια ζεστή σοκολάτα».

Νιώθω τη γιαγιά να μου δίνει μια ωραία ζεστή κούπα στο χέρι.

«Είμαι εδώ» λέει.
«Κι εγώ χαίρομαι που είσαι εδώ».

Η γιαγιά είναι αναστατωμένη, το βλέπω.

«Όλα θα πάνε καλά» προσθέτει.

Νιώθω το χέρι της γιαγιάς γύρω από τον ώμο μου. Δεν θέλω να την κοιτάξω μήπως και κλάψω. Κοιτάμε έξω από το παράθυρο, περιμένοντας να απογειωθεί το ασθενοφόρο.

Πρέπει να είναι πιο κοντά στο πρωί απ' ό,τι νόμιζα, γιατί πολλά σπίτια στο δρόμο μας έχουν αναμμένα φώτα. Αναρωτιέμαι αν η γιαγιά βλέπει ό,τι βλέπω.

Το μακρινό τρεμπαιγμα εξωγήινων διαστημοπλοίων στον ουρανό. Τις κινούμενες σκιές πίσω από τις κουρτίνες και τα άγνωστα πρόσωπα που κοιτάζουν έξω.

Ακόμα και τον άντρα με το σκύλο, που παρακολουθεί από τη γωνία και θέλει να μάθει τι συμβαίνει. Ξέρει η γιαγιά ότι όλοι κοιτάζουν πάντα τους άρρωστους ανθρώπους;

Ότι ένα παιδί που παθαίνει κρίση είναι πιο ενδιαφέρον για κάποιους ανθρώπους από οτιδήποτε βρίσκουν στο τηλέφωνό τους.

Κεφάλαιο 4

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΓΕΜΑΤΗ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Τελικά, το ασθενοφόρο
απομακρύνεται.

Και μετά φεύγουν.

Δεν είναι καν έξι η ώρα το πρωί και προσπαθώ να δω μια ταινία, ενώ η γιαγιά κοιμάται στον καναπέ. Τα μάτια μου ακολουθούν τον Χάρι Πότερ και το Κύπελλο της Φωτιάς, το μυαλό μου όμως; Δεν μπορώ να σταματήσω να σκέφτομαι τη Σάμι. Θέλω να πω, γιατί να γεννηθεί με αυτόν τον εφιάλτη που τυχαίνει μία στο εκατομμύριο;

Η γιαγιά ξυπνάει όταν χτυπάει το τηλέφωνο στις 7:48 π.μ. Το σηκώνω πρώτος.

«Παρακαλώ!» λέω με φόρα.

«Τζέμι, σε ξύπνησα;» λέει ο μπαμπάς.

«**Πώς είναι η Σάμι;**» λέω γρήγορα.

«Τζέμι, η Σάμι είναι μια χαρά» απαντά ο μπαμπάς.

Κάθε μυς του σώματός μου πάλλεται. Ξαφνικά, νιώθω τόσο κουρασμένος που θα μπορούσα να κοιμηθώ αμέσως.

«Κάθεται στο κρεβάτι και βλέπει τηλεόραση, τρώγοντας Cheerios» λέει ο μπαμπάς.

«Νόμιζα ότι δεν επιτρέπονται τα Cheerios» λέω. Ο μπαμπάς γελάει.

«Σήμερα επιτρέπονται» απαντά. «Τέλος

πάντων, θα ήθελες να της μιλήσεις;»

Είμαι το μόνο παιδί στον κόσμο που καταλαβαίνει τη Σάμι στο τηλέφωνο. Αν την ακούσεις, θα νομίζεις ότι δεν έχει συμβεί τίποτα. Έχει μουρλαθεί με τα Cheerios.

Τελικά, η μαμά έρχεται στο τηλέφωνο.

Λέει ότι η Σάμι είναι μια χαρά, αλλά ότι οι γιατροί μάλλον θέλουν να μείνει άλλη μια νύχτα.

«Τι θα 'λεγες λοιπόν να κάνατε κάτι ωραίο μαζί με τη γιαγιά;» ρωτάει. «Κάτι που σου αρέσει».

Δεν βρίσκω λόγια. Ευτυχώς, η γιαγιά παίρνει το τηλέφωνο.

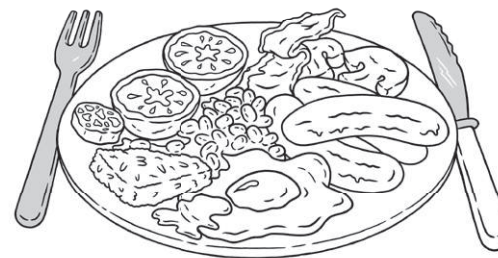
Μετά από αυτό, ντυνόμαστε και η γιαγιά φτιάχνει ένα «πλήρες αγγλικό πρωινό».

«Πήρα τα λουκάνικα από το σταθμό» λέει η γιαγιά. «Και την καστανή σάλτσα που σου αρέσει πολύ».

Η γιαγιά λατρεύει να μου φτιάχνει πλήρες αγγλικό πρωινό με τη σωστή καστανή σάλτσα. Η γιαγιά δεν χρησιμοποιεί

το πλυντήριο πιάτων. Της αρέσουν τα πράγματα της παλιάς σχολής.

«Θα σε βγάλω έξω» λέει αφού πλύνουμε τα πιάτα.

Φεύγοντας, η γιαγιά παίρνει μια μπλε τσάντα από την πόρτα.

«Τι είν' αυτό;» ρωτάω.

«Μια έκπληξη» λέει η γιαγιά.

Χώνει την μπλε τσάντα μέσα σε μια τσάντα για ψώνια και φεύγουμε.

Έχω χρόνια να πάρω το λεωφορείο για

το κέντρο της πόλης. Είχα ξεχάσει πόσο
διασκεδαστικό είναι. Να κάθεται στον πάνω
όροφο, κοιτάζοντας έξω από
το παράθυρο.

«Γνώρισα τον παππού σου σε ένα
διώροφο λεωφορείο» λέει η γιαγιά.

«Το ξέρω» λέω χαμογελώντας. «Αφού
είχες βγει για χορό».

Μου αρέσουν οι ιστορίες της γιαγιάς.
Και σήμερα λέει και καινούργιες. Που

κάποτε έχασε τον μπαμπά στην παραλία.
Προφανώς, ο ναυαγοσώστης τον βρήκε μισό

μίλι πιο κάτω στην παραλία
με έναν κουβά γεμάτο
κοχύλια!

Τέλος πάντων,
περνάμε τις επόμενες
ώρες κάνοντας κάτι
που λέγεται «βόλτα στις
βιτρίνες». Της γιαγιάς της

αρέσει γιατί είναι τζάμπα.

«Δεν μπορούν να σε χρεώσουν επειδή
απλώς κοιτάς» λέει.

Συζητάμε για το τίποτα. Κοιτάμε
πράγματα που δεν θα αγοράσουμε ποτέ και
μετά...

«Τζέιμι, κλαις» λέει η γιαγιά με γλυκιά
φωνή. «Τι συμβαίνει;»

Είμαστε στο βιβλιοπωλείο
μεταχειρισμένων βιβλίων όπου ερχόμασταν
συχνά με τη μαμά όταν ήμουν μικρός.

Κοιτάζω ένα βιβλίο με τίτλο *Οι Άσοι του
Ποδοσφαίρου*.

«Δεν το έχεις ήδη αυτό το βιβλίο;» λέει η γιαγιά. «Θυμάμαι ότι το

διάβαζες συνέχεια».

**Δεν ξέρω γιατί
κλαίω.**

Μου άρεσε πολύ
αυτό το βιβλίο. Η μαμά

και ο μπαμπάς μου πήραν

όλη τη σειρά. Υπάρχει ένα κουτί γεμάτο από

αυτά κάπου στη σοφίτα. Η γιαγιά με κάνει

μια μεγάλη, τρυφερή αγκαλιά. «Νομίζω ότι

χρησιμοποιούμε μια λιχουδιά» λέει. «Και ξέρω

ακριβώς το κατάλληλο μέρος» Το καφέ

ονομάζεται Μπέτι.

«Τη μαμά μου την έλεγαν Μπέτι»

λέει η γιαγιά καθώς μπαίνουμε μέσα.

Δεν είχα σκεφτεί ποτέ πριν
ότι η γιαγιά είχε μαμά. Θέλω να μάθω
περισσότερα, αλλά νιώθω λίγο ανήμπορος
να ρωτήσω.

«Η μαμά μου έφτιαχνε τα καλύτερα κέικ
στον κόσμο» λέει η γιαγιά.

Όταν με βλέπει να βάζω μια
φρουτοσαλάτα στο δίσκο μου, τη βάζει πίσω.

«Άλλη στιγμή αυτό» λέει η γιαγιά.

«Τώρα είναι η στιγμή γι' αυτό».

Η γιαγιά αγοράζει δύο τεράστια κομμάτια
κέικ σοκολάτας.

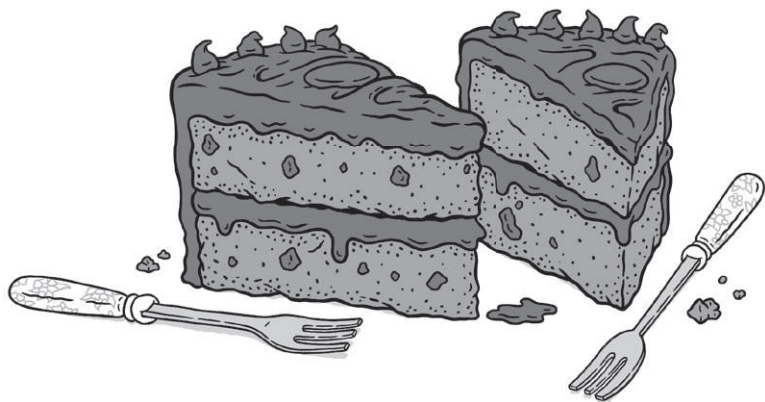
«Για σένα, δεν
υπάρχει πρόβλημα»
λέει καθώς καθόμαστε.

«Μερικές φορές

μπορείς πραγματικά να απολαύσεις ένα πολύ νόστιμο κομμάτι κέικ σοκολάτας».

Η γιαγιά με βλέπει να τρώω και τα ψίχουλα. Φαίνεται ευτυχισμένη. Ακόμα κι εμένα αρχίζει να μου φτιάχνει το κέφι, αλλά τότε...

«Και δεν υπάρχει κανένα απολύτως πρόβλημα που αγαπάς το ποδόσφαιρο» λέει. «Και θέλεις και να παίζεις ποδόσφαιρο».

Και τότε άρχισαν να τρέχουν τα δάκρυα. Δεν μπορώ να σταματήσω. Είναι εντελώς ντροπιαστικό. Ο κόσμος με κοιτάζει. Τότε η γιαγιά ανοίγει την τσάντα για τα ψώνια και βγάζει την μπλε τσάντα.

«Κι εδώ είναι η έκπληξη του Σαββάτου» λέει. «Ένα δώρο από τη μαμά και τον μπαμπά σου. Και μάλιστα πού καλό κατά τη γνώμη μου».

Κοιτάζω, αλλά τα ηλίθια δάκρυά μου δεν με αφήνουν να δω και πολλά. Στην αρχή, νομίζω ότι είναι απλώς το σετ ποδοσφαίρου. Τότε παρατηρώ ένα ολοκαίνουργιο ζευγάρι

παπούτσια. Τα βγάζω έξω. Είναι η αγαπημένη μου μάρκα. Φαίνονται και μυρίζουν φανταστικά κι εγώ νιώθω άνω κάτω.

«Ήθελα να σου αγοράσω και καινούργια μπλούζα, αλλά η μαμά σου είπε ότι πρέπει να φοράς τη σχολική στολή. Ξέρεις, για τους αγώνες».

Θέλω να φαίνομαι ευτυχισμένος.

Θέλω να είμαι ευτυχισμένος. Αλλά την

ευτυχία πρέπει να τη νιώθεις, σωστά; Αντιθέτως, τα δάκρυα τρέχουν στο ηλίθιο πρόσωπό μου.

«Ξέρεις, Τζέιμι» λέει η γιαγιά,

«ο παππούς σου, ο συχωρεμένος, λάτρευε να παίζει ποδόσφαιρο. Σε λάτρευε κι εσένα».

Τώρα είναι η σειρά της γιαγιάς να δείχνει λίγο ταραγμένη.

«Ο μπαμπάς είπε ότι σήμερα είναι η τελευταία ομαδική προπόνηση πριν από τον τελικό. Θα ήθελα πολύ να έρθω να σε δω να προπονείσαι με την ομάδα. Εκεί που μένω, φαίνεται ότι χάνω όλα τα καλά πράγματα.

Θα μπορούσα να σε πάω σήμερα; Θα σήμαινε πολλά για μένα».

Τα συναισθήματά μου είναι ένα ηλίθιο
συνονθύλευμα αντιθέσεων.

Κοιτάζω απλώς τα παπούτσια και τίποτ'
άλλο. Έτσι, με πηγαίνει η γιαγιά.

106

«Είναι ο Τζέιμι, κοίτα!» αναφωνεί ο
Μο όταν φτάνουμε εκεί με
τη γιαγιά.

Αργήσαμε λίγο, αλλά δεν πειράζει.
Όλοι χαίρονται πολύ που με βλέπουν.
Μου παίρνει λίγο χρόνο να
προσαρμοστώ. Η γιαγιά παρακολουθεί,
οπότε βάζω τα δυνατά μου. Στο
τέλος, ξεχνάω όλα τα άλλα και παίζω
απλώς ποδόσφαιρο. Είναι
διασκεδαστικό!

«Αυτά τα καινούργια
παπούτσια είναι γουρλίδικα,
Τζέιμι» λέει ο κ. Τίλτον

107

μετά την προπόνηση. «Η καλή σου φόρμα επηρεάζει όλη την ομάδα».

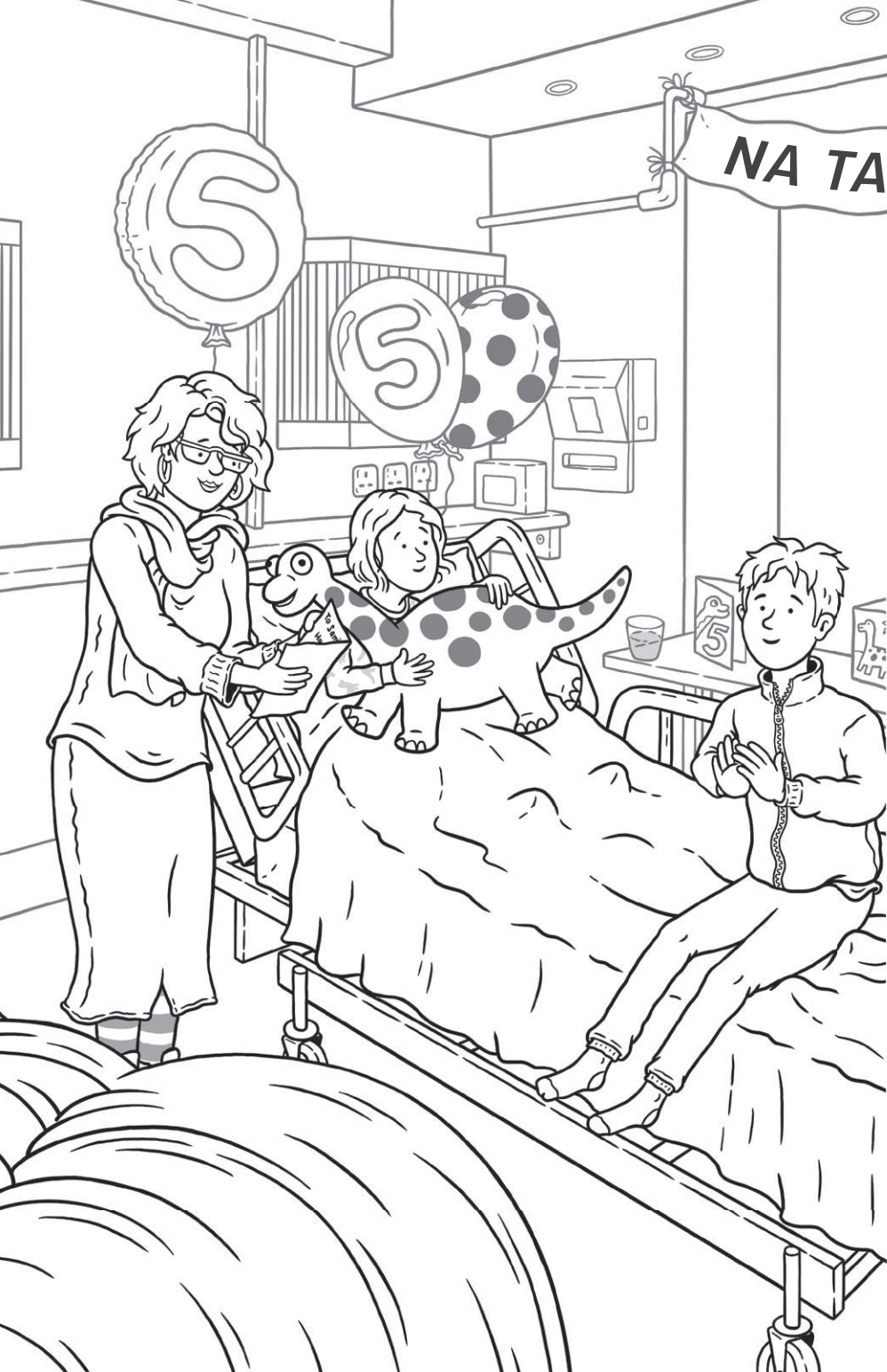
Εγώ και το νέο αγόρι, ο Ταϊρόν, τα πήγαμε πολύ καλά.

Στην επιστροφή, εγώ και η γιαγιά τρώμε πατάτες τηγανητές στο λεωφορείο. Καθόμαστε στις μπροστινές θέσεις του πάνω ορόφου. Πρέπει να είναι τα τυχερά μου παπούτσια.

Εκείνο το απόγευμα, η Σάμι δεν μπορούσε να έρθει σπίτι για το πάρτι της. Δεν πειράζει όμως, γιατί πηγαίνουμε εμείς στο νοσοκομείο. Οι γιατροί και οι νοσοκόμες στην παιδιατρική πτέρυγα είναι καταπληκτικοί. Κρεμάνε μπαλόνια κι έρχονται να της πουν το τραγούδι των γενεθλίων. Ευτυχώς που το δωμάτιο είναι μεγάλο. Η Σάμι κάθεται στο κρεβάτι με ένα πλατύ χαμόγελο και αγκαλιάζει τον τεράστιο μοβ διπλόδοκο που της πήρα. Της ταιριάζει πολύ. Οι ιδιαίτεροι άνθρωποι χρειάζονται ιδιαίτερα πράγματα. Αυτό το δωμάτιο ξεχειλίζει από αγάπη για τη Σάμι. Αισθάνεται ξεχωριστή.

ΝΑ ΤΑ ΕΚΑΤΟΣΤΗΣΕΙΣ

Και είναι.

Μετά το πάρτι της Σάμι, η μαμά έρχεται σπίτι με μένα και τη γιαγιά.

«Θα αλλάξω βάρδια με τον μπαμπά αύριο» λέει.

Έτσι είναι. Έχω ή τη μαμά ή τον μπαμπά.

Το σπίτι είναι πολύ ήσυχο χωρίς τη Σάμι. Η μαμά είναι τόσο κουρασμένη που κοιμάται μέχρι τις εννέα το πρωί της Κυριακής! Η γιαγιά και εγώ της φτιάχνουμε πρωινό. Έπειτα, πηγαίνουμε με το αυτοκίνητο τη γιαγιά στο σταθμό.

«Έχω πολλά να κάνω αυτή την εβδομάδα» λέει η γιαγιά. «Αλλά θα επιστρέψω την Παρασκευή, για να έρθω στον τελικό».

Στο δρόμο για το σπίτι, είμαι μόνος με

τη μαμά. Είναι ωραία. Της λέω πόσο μου αρέσουν τα καινούργια μου παπούτσια.

«Είμαστε όλοι τόσο ενθουσιασμένοι με το Σχολικό Πρωτάθλημα, Τζέιμι» λέει η μαμά. «Ελπίζουμε να έρθουμε όλοι να σε δούμε να παίζεις, αν μπορέσουμε».

Στο νοσοκομείο, η μαμά δεν μπορεί να βρει θέση για το αυτοκίνητο και τηλεφωνεί στον μπαμπά. Κατεβαίνει και γρήγορα αλλάζουν θέσεις στην άκρη του δρόμου.

«Καλημέρα, Τζέιμι», λέει ο μπαμπάς, μπαίνοντας μέσα.

Προφανώς, είναι η πρώτη νύχτα εδώ και χρόνια που η Σάμι κοιμήθηκε χωρίς να ξυπνήσει. Όχι ότι αυτό βοήθησε τον μπαμπά να κοιμηθεί καλά.

«Ποτέ δεν κοιμάμαι καλά στο νοσοκομείο» λέει. «Νομίζω ότι φταίνε όλοι αυτοί οι παράξενοι ήχοι».

Είμαι πολύ ομιλητικός στο αυτοκίνητο ενώ επιστρέφουμε.

«Και τα νέα μου παπούτσια είναι φανταστικά, μπαμπά» λέω. «Ήταν μεγάλη έκπληξη».

«Χαίρομαι» λέει ο μπαμπάς και χασμουριέται συνεχώς. Και τότε ακούω τον εαυτό μου να λέει κάτι που εκπλήσσει ακόμα και μένα.

«Ανυπομονώ να παίξω στον αγώνα την επόμενη εβδομάδα».

Είναι πράγματι το Σαββατοκύριακο των εκπλήξεων.

Κεφάλαιο 5

Ο ΤΕΛΙΚΟΣ

Την επόμενη εβδομάδα στο σχολείο, όλη η ομάδα συναντιέται για έξτρα προπονήσεις την ώρα του φαγητού. Ο τελικός της Παρασκευής είναι το θέμα συζήτησης.

«Θα έρθουν η μαμά και ο μπαμπάς σου να τον δουν;» ρωτάει ο Μο.

«Θα προσπαθήσουν» λέω. «Εξαρτάται από το πώς θα είναι η Σάμι. Ελπίζω ότι γιαγιά μου από τα βόρεια μπορεί να έρθει να

μείνει μαζί της».

Η Σάμι επέστρεψε στο σπίτι τώρα. Οι γιατροί λένε ότι οι κρίσεις της προκλήθηκαν από τον πυρετό που προκάλεσε το κρουολόγημά της.

«Ο μπαμπάς μου λέει ότι θα έρθουν τοπικές εφημερίδες» λέει ο Μο. «Θα γίνουμε διάσημοι».

Το χαμόγελο του Μο με κάνει να γελάω δυνατά.

Μέχρι να έρθει το απόγευμα της Παρασκευής, δεν έχω ηρεμία. Είναι μεγάλη υπόθεση. Οι μικρές τάξεις δεν έχουν μάθημα το απόγευμα για να έρθουν να μας υποστηρίξουν. Τέσσερα παρκαρισμένα πούλμαν θα μας μεταφέρουν όλους στο προπονητικό κέντρο της πόλης. Όσοι γονείς μπορούν θα μας συναντήσουν εκεί.

Εγώ και ο Μο καθόμαστε μαζί στο πούλμαν. Για να είμαι ειλικρινής, αισθανόμαστε ήδη πολύ διάσημοι. Σήμερα το πρωί στο σχολείο όλη

η ομάδα έπρεπε να σηκωθεί όρθια για να μας χειροκροτήσουν.

«Πρέπει να δώσουμε τον καλύτερο μας εαυτό» λέει ο κ. Τίλτον.

Κάνει την ομαδική ενημέρωση στο λεωφορείο επειδή έχουμε αργήσει. «Αυτή την εβδομάδα το Δημοτικό Ντάξμπουρι ήρθε πρώτο στην κατηγορία. Θα είναι δύσκολο να τους νικήσουμε».

Το λεωφορείο στρίβει στο προπονητικό κέντρο της πόλης.

«Το γήπεδο είναι τεράστιο!» λέει η Γκρέισι.

Παθαίνουμε σοκ όλοι μας.

«Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει άπλετος χώρος για πάσες» λέει ο κ. Τίλτον.

«Αυτό το παιχνίδι θα κερδηθεί στη μεσαία γραμμή. Γι' αυτό επιλέγω τον Τζέιμι ως αρχηγό της ομάδας».

ΤΙ!

«Με τόσο χώρο» συνεχίζει ο κ. Τίλτον, «οι δημιουργικές ικανότητες του Τζέιμι και της Λίλι στις πάσες μάς δίνουν το πλεονέκτημα. Αν μπορέσουν να περάσουν την μπάλα στη Μέγκαν και τον Ταϊρόν, σίγουρα θα έχουμε ευκαιρίες».

ΤΑΪΡΟΝ

ΜΕΓΚΑΝ

Κοιτάζω γύρω μου.

Σίγουρα δεν με θέλει κανείς για αρχηγό. Εγώ, δεν θα το ήθελα. Πρώτ' απ' όλα, είμαι πολύ χαμηλών τόνων. Αλλά όλοι φαίνεται να το αποδέχονται.

Ο Τζορτζ, ο τερματοφύλακας, ανησυχεί περισσότερο για το ύψος των τερμάτων.

«Ναι, Τζορτζ, είναι σε κανονικό ύψος ενήλικα» εξηγεί ο κ. Τίλτον. «Είναι το ίδιο και για τις δύο ομάδες».

«Η ομάδα του Ντάξμπουρι έχει ήδη αρχίσει την προθέρμανση» λέει η Γκρέισι. «Αυτό είναι άδικο».

«Ίσως δεν είναι τόσο καλό που έρχονται οι τοπικές εφημερίδες» λέει ο Μο. «Όχι αν πρόκειται να μας τσακίσουν».

Με σκουντάει.

«Κοίτα!» λέει, δείχνοντας. «Η μαμά σου είναι εδώ».

Η μαμά είναι μαζί με τους γονείς του Μο. Κανένα ίχνος του μπαμπά ή της Σάμι.

Αισθάνομαι χάλια.

Κατεβαίνουμε όλοι. Μόλις μπορέσω, τρέχω στη μαμά.

«Μαμά, τι συμβαίνει;» λέω βιαστικά.

«Μικρή αλλαγή σχεδίου, Τζέιμι» λέει η μαμά. «Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας».

Με αγκαλιάζει για να μιλήσουμε ήσυχα.

«Η Σάμι έχει λίγο πυρετό» λέει η μαμά. «Σκεφτόμαστε ότι είναι καλύτερα να την κρατήσουμε σπίτι και να μην το ρισκάρουμε...»

ΡΙΣΚΑΡΟΥΜΕ! Αρχίζω να μισώ πραγματικά αυτή τη λέξη.

«Αλλά ο μπαμπάς ελπίζει ότι θα έρθει» προσθέτει η μαμά.

«Μα πώς;» ρωτάω.

Αισθάνομαι κομφούζιο στο μυαλό μου.

Γιατί να μην είναι απλά τα πράγματα;

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

«Η γιαγιά θα χαρεί να μείνει σπίτι για να προσέχει τη Σάμι», λέει η μαμά, «αλλά δυστυχώς το τρένο έχει καθυστέρηση.

Μόλις φτάσει σπίτι, ο μπαμπάς μπορεί να φύγει. Πιθανότατα θα χάσει μόνο τα πρώτα λεπτά».

Πριν από πέντε λεπτά, ήμουν ενθουσιασμένος. Τώρα **βρίσκομαι στη χώρα των πιθανοτήτων και των δυνατοτήτων - ξανά!**

Ο κ. Τίλτον βλέπει ότι είμαι λίγο αναστατωμένος στην προθέρμανση και με παίρνει παράμερα για να μιλήσουμε.

«Είναι πολύ ωραία που η μαμά σου ήρθε να μας υποστηρίξει, Τζέμι» λέει. «Δεν είναι πάντα εύκολο για τους εργαζόμενους γονείς να πηγαίνουν σε τέτοιου είδους εκδηλώσεις».

Ποτέ δεν είναι εύκολο για τους δικούς μου! Θέλω να του το πω. **ΠΟΤΕ!**

Ξέρω ότι ο κ. Τίλτον προσπαθεί να με κάνει να νιώσω καλύτερα, μάταια όμως. Μερικές φορές, ούτε οι μεγάλοι καταλαβαίνουν.

«Το σημαντικό τώρα είναι να επικεντρωθούμε στον αγώνα» λέει ο κ. Τίλτον.

«Ας κάνουμε μια ομαδική εμφάνιση για την οποία θα είμαστε όλοι περήφανοι».

Λίγο πριν ο διαιτητής σφυρίζει για τη σέντρα, κοιτάζω τη μαμά. Αν η Σάμι ήταν εδώ, μάλλον θα κρατούσε τον διπλόδοκο που της πήρα. Και θα τον είχε ως μέτρο σύγκρισης. Θα τον έφερνε στο γήπεδο, ώστε να μπορούν και οι δύο να διασκεδάσουν.

Η μαμά τραβάει με το τηλέφωνό της. Όπως και οι περισσότεροι. Με χαιρετάει λίγο και τραβάει γρήγορα μια φωτογραφία. Φαίνεται ευτυχισμένη.

Ακούγεται η σφυρίχτρα. Οι θεατές ζητωκραυγάζουν. Η Γκρέισι κλωτσάει

την μπάλα στον Ταϊρόν. Ο Ταϊρόν δίνει πάσα στη Λίλι και ξεκινάμε. Ο τελικός του Σχολικού Πρωταθλήματος.

Τελικά υπάρχει λόγος που το Δημοτικό Σχολείο Ντάξμπουρι βρίσκεται στην κορυφή της κατηγορίας. Όλοι οι παίκτες τους είναι στην έκτη τάξη. Επιπλέον, ο προπονητής της ομάδας τους έπαιζε στη Σίτι. Γι' αυτό πήραμε το μεγάλο γήπεδο και ήρθαν και οι τοπικές εφημερίδες για τον τελικό. Ένα γήπεδο στο οποίο η ομάδα του πιθανώς έχει παίξει πολλές φορές στο παρελθόν!

Ο Μο και η Γκρέισι είναι σκληροί στην άμυνα. Πανίσχυροι βροντόσαυροι που υπερασπίζονται το έδαφος τους. Υπάρχει μια συναρπαστική στιγμή όπου περνάω

μπροστά από δύο παίκτες του Ντάξμπουρι. Ξαφνικά υπάρχει πολύς χώρος.

Δίνω την μπάλα στη Λίλι, η οποία την πασάρει στον Ταϊρόν, όπως ακριβώς είχαμε σχεδιάσει.

Ο Ταϊρόν σουτάρει και **ΜΠΑΜ!**
Χτυπάει στο δοκάρι.

Παρόλα αυτά, το Ντάξμπουρι σκοράρει πρώτο. Είναι το τελευταίο λάκτισμα του πρώτου ημιχρόνου.

«Παίζετε σπουδαίο ποδόσφαιρο» μας λέει ο κ. Τίλτον στο διάλειμμα. «Συνεχίστε τη σκληρή προσπάθεια. Κρατήστε την άμυνα. Με αυτές τις σπουδαίες πάσες στη Μέγκαν και στον Ταϊρόν, θα ανταμειφθείτε».

Θα ανταμειφθούμε; Εννοώ, είναι δίκαιο το ποδόσφαιρο έτσι; Δεν είμαι σίγουρος. Η σκληρή δουλειά ανταμείβεται ίσως σε πράγματα όπως τα τεστ ορθογραφίας. Ρίχνω μια γρήγορη ματιά στη μαμά. Αλλά η σκληρή δουλειά για να γίνουν πράγματα συχνά δεν ανταμείβεται καθόλου. Όχι στο σπίτι μας.

Η μαμά χαμογελάει από το πλάι και μας γνέφει ένα μεγάλο μπράβο.

«Το τρένο της γιαγιάς έφτασε σχεδόν» φωνάζει.

«Παίζετε τόσο καλά όλοι σας!»

Μακάρι να μην φώναζε.

Τώρα όλοι μας κοιτάζουν. Μου αρέσει η ιδέα ότι ο μπαμπάς θα μπορούσε να έρθει για το δεύτερο ημίχρονο.

«Πάμε δυνατά!» Λέω, λίγο πιο δυνατά απ' ό,τι ήθελα.

«Πες τους το εσύ, Τζέιμι» λέει ο κ. Τίλτον. Και προς την ομάδα. «Κοιτάτε τον Τζέιμι.

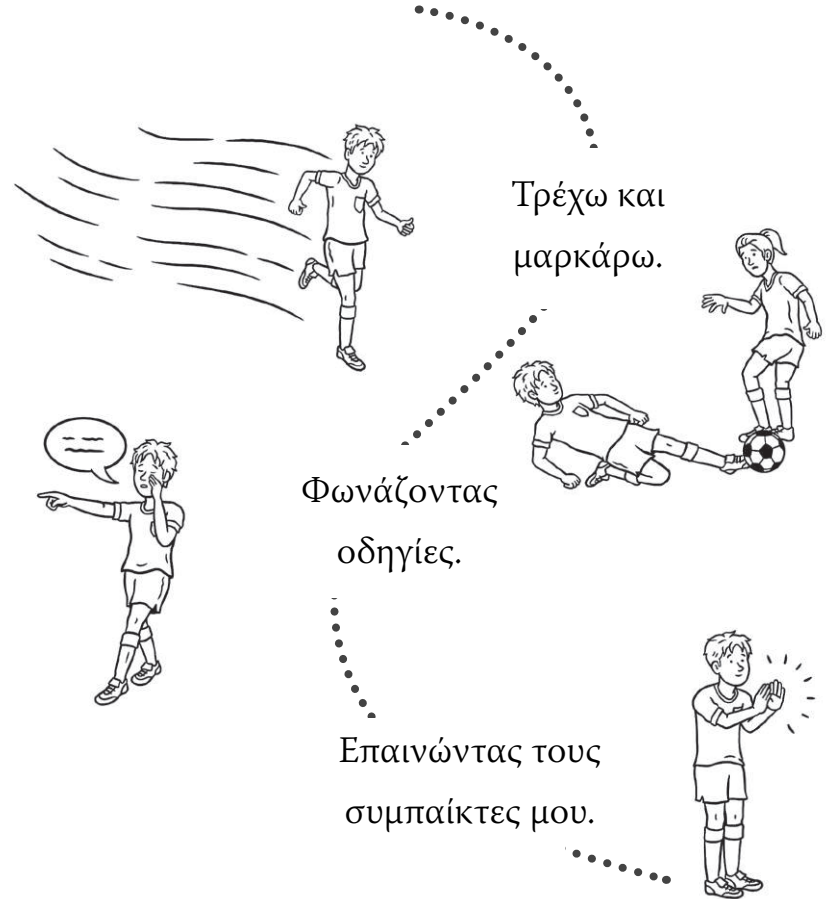
Είναι ο αρχηγός σας, δεν το ξεχνάμε».

Τρέχουμε πίσω στον αγωνιστικό χώρο.
Οι παίκτες φωνάζουν ο ένας στον άλλον
«Πάμε δυνατά!» Και χτυπούν ο ένας τον
άλλον στην πλάτη. Σφιχτή γροθιά. Μήπως
μόλις το έκανα αυτό;

Μήπως μόλις το έκανα να συμβεί;

**Το δεύτερο ημίχρονο είναι ίσως το
καλύτερο παιχνίδι ποδοσφαίρου που έχω
παίξει ποτέ.** Είμαι τόσο συγκεντρωμένος.

Τόσο αποφασισμένος. Απορροφημένος
εντελώς από το παιχνίδι.

Η μόνη φορά που σταματώ για να δω τον κόσμο είναι όταν η Μέγκαν πετυχαίνει το γκολ της ισοφάρισης με κεφαλιά. Παιδιά, δάσκαλοι και γονείς του σχολείου μας ζητωκραυγάζουν. Βλέπω τη μαμά. Χειροκροτεί και ζητωκραυγάζει μαζί με όλους.

Αυτό μου αρέσει ακόμα περισσότερο.

«Πάμε!» φωνάζω στους συμπαίκτες μου.

«Δυνατά, εμπρός!»

Τα τελευταία πέντε λεπτά είναι φρενήρη. Το Ντάξμπουρι επιτίθεται και δύο φορές ο Τζορτζ κάνει απίστευτες αποκρούσεις.

Όμως αυτό που δεν θα ξεχάσω ποτέ είναι το τελευταίο λεπτό του παιχνιδιού.

Σε όλο το παιχνίδι, περίμενα. Περίμενα την ευκαιρία να ρίξω την μπάλα στο κατάλληλο σημείο για να τρέξουν η Μέγκαν ή ο Ταϊρόν.

Και τότε συμβαίνει.

Η Γκρέισι μαρκάρει τον καλύτερο επιθετικό του Ντάξμπουρι έξω από τη δική μας περιοχή πέναλτι. Την πασάρει στη Λίλι που την πασάρει σε μένα.

«Τρέξτε!» φωνάζω στους επιθετικούς μας.

Περνάω την μπάλα δίπλα από έναν παίκτη του Ντάξμπουρι. Μετά άλλον

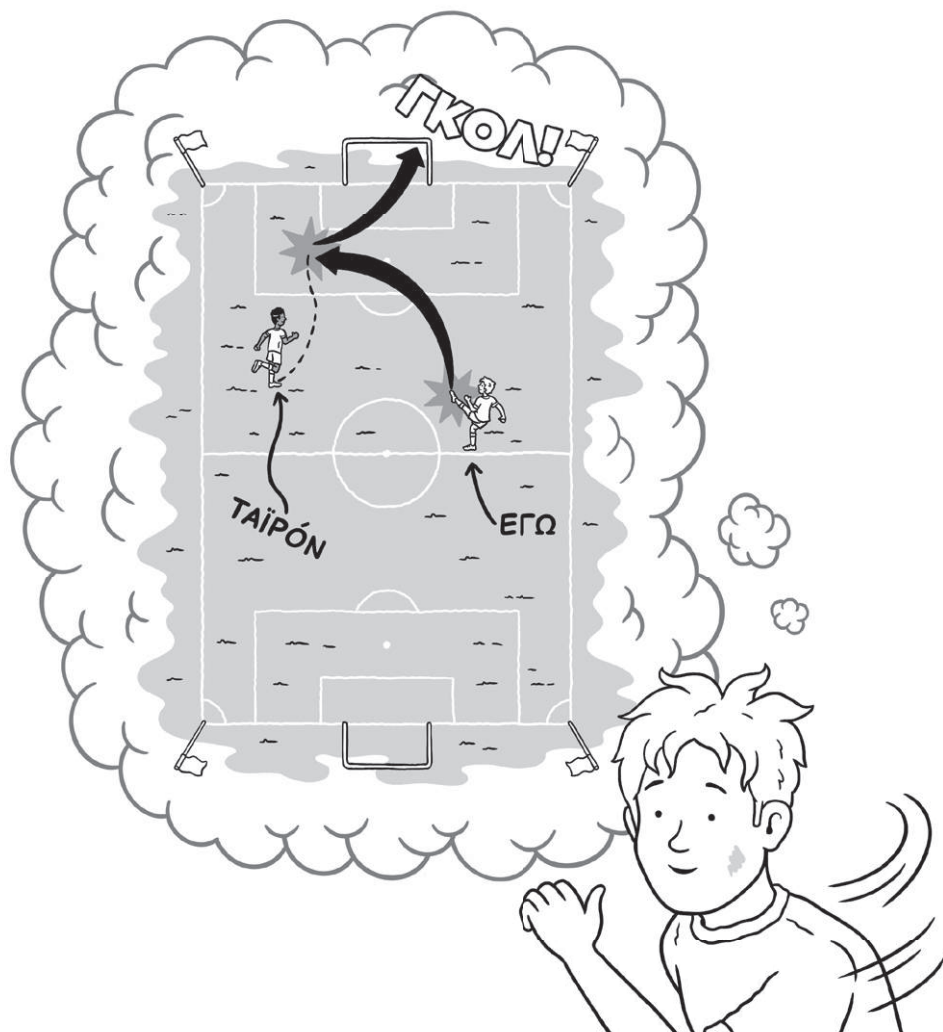
132

133

έναν. Βλέπω τη Μέγκαν και τον Ταϊρόν να τρέχουν στο γήπεδο. Φαντάζομαι πού πρέπει να είναι η μπάλα για τον Ταϊρόν και

κλωτσάω. **Η πάσα είναι τέλεια.**

Ο Ταϊρόν παίρνει την μπάλα με φόρα. Με ένα άγγιγμα, πασάρει στη Μέγκαν που παίζει ένα γρήγορο ένα-

δύο με τον Ταϊρόν και

ΤΣΑΚ –

ο Ταϊρόν σκοράρει!

Είναι ένα φοβερό

ομαδικό γκολ.

Μόλις σφυρίζει τη λήξη ο διαιτητής, πολλοί παίκτες του Ντάξμπουρι πέφτουν στα γόνατα.

«**ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑΜΕ!**» φωνάζει ο Μο.

Ξαφνικά όλοι στην ομάδα μου τρέχουν προς το μέρος μου.

«**Τα καταφέραμε!**» φωνάζει ο ένας

παίκτης μετά τον άλλον.

Και τότε θυμάμαι τι πρέπει να κάνω.

«Τρία ζήτω για το Ντάξμπουρι»

φωνάζω. **«Ζήτω, ζήτω...»**

Και δίνουμε όλοι συγχαρητήρια στο Ντάξμπουρι. Την επόμενη στιγμή, όλοι

πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλον.

Βρίσκομαι στο κέντρο μιας ομαδικής αγκαλιάς. Εγώ! Ο Τζέιμι Χάρισον. Αρχηγός της νικήτριας ομάδας.

Όταν τελικά ο κ. Τίλτον τους παίρνει όλους από πάνω μου, σκέφτομαι: **Ας έχει έρθει ο μπαμπάς εχκαίρως! Μόνο αυτό!**

Η μαμά είναι η πρώτη που βλέπω.

«Ω, Τζέιμι, έπαιξες τόσο, μα τόσο καλά»

λέει όλο χαρά και με σφιχταγκαλιάζει.

«Ο μπαμπάς είν' εδώ;» Ρωτάω.

Με αγκαλιάζει λίγο πιο σφιχτά. Ξέρω τι σημαίνει.

«Δεν πειράζει» ψελλίζω.

Και μακάρι να ήταν έτσι.

Αλλά δεν είναι.

Κεφάλαιο 6

ΕΤΣΙ ΕΙΜΑΣΤΕ

Μετά τον αγώνα, έχουμε κέικ και ποτά. Μερικοί παίκτες του Ντάξμπουρι φαίνονται λίγο θλιμμένοι. Οι περισσότεροι όμως απλά χαλαρώνουν και απολαμβάνουν τις λιχουδιές.

«Θα πρέπει να έρθει σπίτι μας ο Τζέμι και σύντομα» λέει ο μπαμπάς του Μο αφήνοντας το τηλέφωνό του.

Εγώ και ο Μο πηγαίναμε συνέχεια ο ένας

στο σπίτι του άλλου. Αλλά μετά τη Σάμι τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν. Άρχισα να σκέφτομαι διάφορα. Θα έρχεται πλέον και ο

Μο στο δικό μας; Θα έβλεπε

τη Σάμι. Θα έβλεπε

πώς περπατάει. Πώς

μιλάει. Θα ήθελε να

μάθει πράγματα και

θα έκανε ερωτήσεις.

Εννοώ . . .

«Ναι, παρακαλώ!» λέει

ο Μο κατενθουσιασμένος. «Μπορεί να έρθει και να παίξει τώρα;»

Πάλι ο Μο λέει απλώς αυτό που σκέφτεται και αισθάνεται και είναι μια χαρά.

«Και ίσως θα μπορούσες να έρθεις και

στο δικό μου κάποια στιγμή» λέω.

Τα χαμόγελα πρέπει να είναι αυθόρμητα, σωστά; Το δικό μου είναι αυθόρμητο.

Λατρεύω τις εκπλήξεις. Τις καλές,

τουλάχιστον. Σαν τα καινούργια ποδοσφαιρικά παπούτσια. Το κέικ σοκολάτας. Να μπαίνω αρχηγός της ομάδας. Αλλά σήμερα, νομίζω ότι η μεγαλύτερη έκπληξη είναι αυτή η αίσθηση ότι νιώθω

ελαφρύτερος. Είμαι εδώ με τους συμμαθητές μου. Δεν σκέφτομαι τετράφυλλα τριφύλλια. Είμαι απλά ο εαυτός μου. Και δεν πειράζει.

Αλλά η μεγαλύτερη έκπληξη δεν έχει έρθει ακόμα.

«Είναι καλά η Σάμι;» ρωτάω τη μαμά στο δρόμο για το σπίτι.

«Ο μπαμπάς λέει ότι κοιμάται» απαντά η μαμά. «Νομίζω ότι έχει φτιάξει πίτσες».

«Και πότε θα φτάσει το τρένο της γιαγιάς;» ρωτάω.

«Πρώτα την ίδια» λέει. «Είναι μέσα».

Η μαμά παρκάρει στο δρόμο και τρέχω μέσα. Αφήνω το σακιδιό μου στο διάδρομο.

«Του-τουου!» σφυρίζω μόνο για τη Σάμι.

ΓΝΤΟΥΠ

ΓΝΤΟΥΠ

«Τζέι-Τζέι!»

Χαμογελάω.

Ακούγεται ο γνώριμος θόρυβος από ποδοβολητό δεινόσαυρου.

«Τζέι-Τζέι!!!»

Η Σάμι ορμά από το καθιστικό με τον νέο της αγαπημένο διπλόδοκο αγκαλιά.

«Τζέι-Τζέι - δεινόσαυρο-απίθ-νος!»
«Δεινόσαυρο-απίθ-νος!»

φωνάζει.

Απλώνω τα χέρια για να την κρατήσω σταθερά.

ΓΝΤΟΥΠ

«Λοιπόν, γιατί είμαι δεινοσαυρο-απίθανος;» ρωτάω γελώντας.

«Επειδή είδαμε όλο τον αγώνα» λέει ο μπαμπάς, μπαίνοντας στο διάδρομο. «Όλοι μας. Έλα μέσα».

Μπαίνω στο καθιστικό. Η γιαγιά μου από τα βόρεια, η αδελφή της μαμάς, η θεία Λουίζα, ο ξάδελφός μου Γουίλφ, όλοι καθισμένοι στον καναπέ να τρώνε τη σπιτική πίτσα του μπαμπά μπροστά στην τηλεόραση.

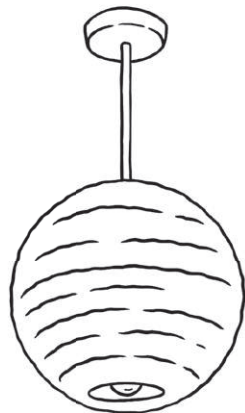
«Παρακολουθήσαμε ολόκληρο τον αγώνα στο YouTube» λέει ο μπαμπάς. «Ο μπαμπάς του Μο πρέπει να βιντεοσκόπησε κάθε δευτερόλεπτο».

«Η αγαπημένη μας στιγμή είναι η

λαμπρή σου πάσα που σας έδωσε το τελευταίο γκολ» λέει η γιαγιά.

«Όχι!» φωνάζει η Σάμι. «Τα κέικ».

«Αλλά στη Σάμι αρέσει η στιγμή που τρως κέικ» λέει η θεία Λουίζα γελώντας.

Τώρα νιώθω σαν να πετάω. Εννοώ, αυτή είναι η οικογένειά μου. Έτσι είμαστε.

Ψάχνω να δω τη μαμά. Δεν έχει μπει μέσα.

«Θα 'θελες λίγη σωστή ιταλική πίτσα, Τζέιμι;» λέει ήρεμα ο μπαμπάς. «Ακολουθά με».

Τον ακολουθώ έξω στο διάδρομο όπου βάζει το παλτό του.

«Πάμε για μια πίτσα. Μόνο εσύ, εγώ και η μαμά. Λίγες ξεχωριστές στιγμές με το **δεινοσαυρο-απίθανο αγόρι μας!**»

